

När de sista duvorna har tystnat

Assar Andersson

Kapitel 1

augusti 2018

Jag sneglar mot fönstret.

Ljuset tränger in genom persiennen. Dammpartiklarna virvlar runt och jag försöker fånga dem med blicken. Men de är tusentals. Som vilsna flygfån letande efter en mjuk plats att landa på.

Jag ligger kvar.

Lyssnar.

Varje morgon gör jag det.

Inga fordon passerar och tidningsbudets slamrande är fjärran bort. Inte på många timmar än kommer solen att nå zenit. Ändå känner jag värmen. Hur den tränger in i lägenheten. Men inom mig finns bara kall och försåtlig kyla. En kyla som trängt in i varenda blodåder i min kropp.

Tystnaden bryts av några ottekrya duvors kuttrande.

Jag ligger kvar.

Med brevet i min hand.

Minuter går.

Undan för undan förstärks kuttrandet och lätena spricker upp i flera delstämor. Ett hundskall ljuder och duvornas flaxande blir nästan öronbedövande. Associationen är omedelbar och bilden av Tippi Hedren när hon blir attackerad i Hitchcocks *Fåglarna* spelas upp på näthinnan.

När skallet planar ut mellan huskropparna och kuttrandet tar fart igen sätter jag mig upp i sängen. Trött och modlös sveper jag med blicken. Det känns som om de vita väggarna kommer allt närmare. Jag förstår att jag måste rycka upp mig.

Snart har jag bott här i ett halvår men kastruller, sängkläder och handdukar ligger fortfarande kvar i flyttkartongerna. Inga gardiner är upphängda och tavlorna står på golvet längs med väggarna. Och min enda krukväxt, den resliga benjaminfikusen som når upp till taket och som Isabel vårdade ömt, har förlorat alla sina blad.

Jag lägger brevet på nattduksbordet.

Tittar bort mot fönstret.

Jag förstår att jag måste ta mig ut. Att det är där livet finns.

Förr var dagarna en upplevelse och längtan till hav var omätlig. Med sitt lockande brus vaggade det mig. Och trots att jag visste att vågorna hade mig som ett kolapapper i vinden simmade jag långt ut. Ett endaste litet misstag skulle fylla mina lungor med havsvatten och jag skulle flyta i land likt en obetydlig vinkork. Ändå tvekade jag aldrig. Livets berusning var starkare.

Allt är fortfarande verklighetsfrämmande och jag får anstränga mig för att orka igenom dagarna.

Jag sätter mig upp i sängen.

Reser mig.

Tar några steg fram till benjaminfikusen. Den påminner om savannens Baobabträd under torrperioden.

Jag böjer mig ner och tar upp ett blad.

Jag går fram till fönstret, tar tag i snöret till persiennen och drar upp den.

I dag kommer kvicksilvret att överstiga trettio grader. Lukten av fulla sopkärl, avgaser och asfalt kommer att sprida sig med vinden och tränga in i varje hushåll. Ändå kommer jag att sitta här i lägenheten stirrande på de mjölkvita väggarna lyssnande på de kuttrande duvorna.

Jag släpper snöret, persiennen faller ner med ett smatter. Med tummen och pek fingret smular jag sönder det torra benjaminfikusbladet.

Jag går fram till nattduksbordet och tar brevet.

Som jag gör varje dag.

Efter att jag läst det lägger jag tillbaka det i kökslådan.

Snyggt och fint.

Bredvid pistolen.

Kapitel 2

augusti 2018

Utanför mitt fönster reser sig Turning Torso som ett muterat sjöodjur ur havet och kastar en skugga över staden. Det är svårt att förstå hur jag en gång kunde tycka att byggnaden var fin.

Jag sätter ner kaffekoppen.

På köksbordet ligger det rosa fotoalbumet.

Jag öppnar det.

På bilderna är Isabel nyss fyllda fem och vi har tagit in på Nordic Camping Röstånga vid Söderåsens Nationalpark med vår nyköpta husvagn, en Knaus Royale 580. Valet av husvagn var Isabels och Williams, och jag och Marie förstod varför. Knausen doftade ljuvligt och på bordet hade säljarna ställt en fruktskål med färggranna frukter och en överfylld godisskål. Och på soffan låg en hopvikt grovstickad pepparkaksfärgad pläd. Men försäljningsknepen hade inte behövts. Husvagnen var i nyskick.

Paret som sålde var i vår ålder och skulle flytta till Frankrike. De hade tröttnat på Sverige med alla dess måsten och köpt en vingård i Provence. Gården hade fem hektar vinrankor och i ena byggnaden fanns en liten butik. De pratade om hur viktigt det var att buteljera vinet under nymåne eftersom sedimentet då ansågs vara som mest sammanpressat. Och i butiken skulle vinet saluföras tillsammans med Frankrikes bästa ostar. Men det fanns mer som genererade intäkter på vingården. Ett gammalt stenhus med annex hade förvandlats till hotellverksamhet och i det fanns plats för en handfull gäster. Paret räknade med att bli självförsörjande. Och om vi hade vägarna förbi var vi varmt välkomna. Det

märkliga var att vi då inte förstod att uppskatta värdet av erbjudandet. I stället tyckte vi att de nästan var påfrestande.

Jag tänker tillbaka på den magiska veckan. Camping Röstånga var fantastisk och hade alla de faciliteter och aktiviteter vi sökte: barnbassänger, vattenrutschbana, lekplatser, boulebana, minigolfbana och bordtennis – och för oss vuxna en uppvärmd femtiometersbassäng. Dessutom fanns det butik, glasskiosk och restaurang.

Vi hann prova det mesta. Även banorna. Isabel visade redan vilken tävlingsinriktad karaktär hon skulle bli. Trots att hon aldrig hållit i en golfklubba slog hole-in-one på tre av de arton hålen. Men William blev ändå för svår. När jag berättade för Isabel att hon kom på andra plats började hon stortjuta. Men det glömdes fort. De natursköna omgivningarna med stora grönytor och närhet till skogen var perfekta för lek och promenader. I anslutning till campingen fanns ett elljusspår för kvällspromenader. Både Isabel och William älskade att gå där. De tyckte att det kändes som om de befann sig i ett Star Wars-landskap.

Campingen gränsade till en nationalpark och där erbjöds guidade turer, högklassiska vandrings- och cykelleder, möjlighet att fiska, rida, prova på att paddla kanot och cykla dressin. Varken jag eller Marie tycker om kanoter och hästar så det blev inget av det. Däremot provade vi på att fiska. Det blev inget napp men Isabel lyckades angla upp en medfaren börs med en hel del gångbara mynt i. Mynt som vi fortfarande har kvar. Vi hann också med två besök på Skånes Djurpark. Uppskattade sådana där vi bland annat träffade två mammor och deras barn från Isabels förskolegrupp.

Jag känner tårarna. För första gången i mitt liv hade jag fått uppleva fullständig lycka.

Jag river av en bit papper från hushållsrullen, reser mig från köksbordet och går fram till fönstret.

Jag torkar tårarna från mina kinder.

Tittar ner.

Luften dallrar av hetta. Det finns inte ett moln på himlen. Några fordon passerar med knapp styrfart. Skyndsamhet, energi och ork är som bortblåst. Värmen har lamslagit större delar av befolkningen och dagarna förefaller allt mer likgiltiga.

Jag ser en kvinna med barnvagn och två unga killar släpande benen efter sig. Men värmen bekommer mig inte. Inget bekommer mig längre.

För mig är varje dag reducerad till korta ögonblick av överlevnad. Varannan timme ringer alarmet på mobilen. Då går jag till badrummet och sköljer ansiktet med kallt vatten. Ändå tror jag inte att jag kommer att klara det.

Jag stänger fönstret, går fram till bordet och fäller igen albumet.

Jag sneglar mot kökslådan.

När jag håller brevet i handen känns det som om jag är nära henne. Ändå vet jag att hon är så långt bort som hon någonsin kan komma. Hon är på en plats där jag önskar att jag också var.

Kapitel 3

augusti 2018

Jag lyfter upp det smaragdgröna Coca-Cola-glaset. I köket står en flyttkartong full med liknande glas. Isabel älskade glasens design och färger och menade att de återspeglade varje ögonblick av hennes barndom fram tills hon blev tonåring. Ändå är det vitt skilda saker som betytt något för oss under uppväxten. Själv var jag uppslukad av fotbollsbilder och Nintendo. Var det inte Maradona var det Mario Bros.

Coca-Cola-glasen har för mig blivit ett slags symbol för hur bräckligt livet är. På samma gång har jag lovat mig själv att glasen ska räcka livet ut. Om de gör det kommer hon att finnas kvar hos mig tills den dagen då mitt hjärta upphör att slå. Kanske har denna tanke blivit ett slags religiös förtröstan som gjort att jag fortfarande är i livet.

När jag ställer ner glasets huggar det till i bröstet. Det finns en spricka i glasets. Som om någon där uppe har läst mina tankar och vill börja nedräkningen genast. Det finns trettio glas så mer än ett sönderslaget per år går inte.

På vardagsrumsbordet har jag laptopen, en rulle hushållspapper och Isabels rosa kramdjur.

Jag river av en bit från hushållsrullen.

Torkar tårarna.

Jag betraktar mjukisdjuret. Ögonen ser verkliga ut. Som om den lilla teddybjörnen kan följa det jag gör.

Jag lyfter upp den.

Luktar på den.

Parfymen, den söta Katy Perry-doften, har avdunstat. Teddy luktar numera frottéhandduk. Gud har tagit den sista livlinan ifrån mig. Dofterna av henne är borta och det finns inget i hela världen jag kan göra för att återfå dem.

En del av hennes kläder förvarar jag i slutna plastsäckar. Ändå undrar jag om man verkligen kan bevara lukter.

Jag lägger tillbaka kramdjuret på bordet. Det var alltid noga med att Teddy satt upp eller placerades på rygg. Aldrig fick han ligga på magen. Hon menade att han då skulle få svårt för att andas.

I dag är värmen inte lika tryckande. Metrologerna har sagt att hunddagarna är över. Själv har jag knappt reflekterat något över vädret. I stället känns det som om sommaren vill kompensera min förlust. Att vädret vill bjuda på något utöver det vanliga. Men inte något kan gengälda förlusten.

Jag är förkrossad.

Isabel finns inte längre.

Min hustru och hennes son flyttade för tre månader sedan. Hon sade att hon var tvungen att försöka gå vidare för hans skull. Ändå är separationen inget jag funderar över.

Jag har inte berättat något för Marie men jag är ganska övertygad om att hon vet vad jag har i tankarna. Hon sade att hon och William kommer att stanna hos hennes föräldrar tills jag har börjat gå i terapi. Ändå är jag tveksam. Det var nog en ursäkt för att sonen och hon skulle kunna flytta utan att jag skulle kunna opponera mig.

Kapitel 4

augusti 2018

På bildskärmen lyser namnet som ytterligare en skymf. Ett namn på den person som var förtjust i min dotter.

Under mitt fyrtiotreåriga liv har jag aldrig känt avsky för en medmänniska. Aldrig slagit eller hotat någon. Ett par gånger har jag delat ut muntliga tillsägelser, åthutningar. Det är allt.

Första gången jag höjde rösten åt någon var åt en gymnastikfröken i mellanstadiet. Hennes avsky för y-kromosomen kunde inte ha passerat någon. Men det gjorde den. Än i dag kan jag undra varför ingen i skolans ledning eller någon av de andra lärarna märkte något. I matcherna mot tjejerna – det kunde vara i handboll, innebandy eller basket – blev vi pojkar alltid förfördelade. Under en och samma match kunde flera av våra mål bli bortdömda. Och det var just under en match i handboll som det brast för mig. Det stod lika och hon hade dömt bort tre mål för oss när jag sprang fri mot tjejernas mål och precis när jag skulle skjuta blåste hon av.

Jag har haft ett bra liv. Bara ett fåtal gånger har jag blivit orättvist behandlad och varit ledsen. Sedan hände det som man då och då kan läsa om men som man aldrig riktigt begriper kan drabba ens egen familj.

Jag reser mig upp. Läger tillbaka brevet och tänker tillbaka på dagen. Ett år har passerat. Ändå känns det som om det var i går.

Jag sluter ögonen och tänker tillbaka:

"Nej, pappa", säger Isabel och drar borsten genom sitt långa mörka hår. "Jag cyklar in. Vi ska mötas utanför McDonald's på Triangeln."

"Du sade det. Men hinner du?" säger jag och kastar en blick på mitt armbandsur. "Jag kan köra dig och sedan hämta dig efter filmen."

"Filmen slutar runt nio, pappa", säger hon och räcker mig hårborsten. "Efter filmen cyklar jag direkt hem."

"Okej."

"Du behöver inte vara orolig, pappa", säger hon och lägger en hand på min kind. "Det är fortfarande ljus klockan nio."

Jag nickar.

"Dessutom är jag femton", säger hon med ett leende och tar sin hjälm och sina nycklar från hallbordet.

"Ja, och det betyder ansvar", säger hennes bror William samtidigt som han kliver ut från sitt rum.

"Det är sant", säger jag och tittar på William, sedan på min dotter. "Men du kommer alltid att förbli min lilla flicka."

"Inte bara din", säger Marie och skrattar och går fram och kramar sin dotter. "Du är inte för tunt klädd?"

"Nej, mamma", säger Isabel.

Det känns som om det var nyligen jag körde min dotter till förskolan och nu står hon här i en aprikosfärgad klänning framför mig med sin lilla kuvertväska hängande över axeln och är lika lång som jag.

"Får man hänga med tjejerna?" säger William.

Isabells ögon glittrar.

”Du kan få följa med som vår butler om det skulle visa sig att vi under filmen glömt köpa något med oss in.”

”Det gör jag så gärna”, säger William och skrattar. ”Annars kan jag vara er cykelvakt.”

William och jag kom aldrig riktigt varandra nära men under åren jag levde med hans mamma var han en mästergill styvson. Alltid lika artig och respektfull. Kanske distansen, reservationen, var för att han alltid haft en utomordentligt bra relation med sin pappa. Aldrig har han saknat något. Hans pappa har skött alla sina förhållanden oklanderligt. Och kanske är det vad min hustru har i tankarna. Att försonas med sitt ex. Att de ska bli en kärnfamilj igen och jag ska lämnas åt mitt öde.

Kapitel 5

augusti 2017

I en hel timme har jag vankat av och an i vardagsrummet.

”Sätt dig ner”, säger Marie.

”Jag kan inte”, säger jag och tittar på min hustru som ser lika orolig ut som jag men känns aningen mer behärskad.

”Jag kan cykla och leta efter henne”, säger William.

”Nej nej, bli du nu hemma”, säger jag och lägger min hand på Williams axel. ”Jag fattar bara inte att hon stängt av sin telefon.”

”Kanske kom de för sent till sjuföreställningen och har gått nio till elva.”

”Ja, men klockan är snart halv tolv”, säger jag. ”Att hon skulle ha kommit ut från biografen för över en halvtimme sedan och inte slagit på sin telefon är inte likt henne.”

”Kanske har hon tappat den”, inflikar min hustru. ”Eller så är batteriet urladdat.”

”Jag kan ringa Elin”, säger William.

Jag tittar på min styvson.

”Är det inte Sara hon är på bio med?”

”Nej, det är Elin”, säger William.

”Ja, men har vi hennes mobilnummer?” undrar jag.

”Ja”, säger min hustru och ger sin mobil till sin son.

”Numret?”

”Det är framtryckt”, säger hon.

Elin, Sara och Isabel har gått i samma klass sedan förskolan och ska börja nian om fjorton dagar. Och gårdagen var en stor dag för Isabel. Hon fyllde femton och hennes önskan var att se *Wonder Woman* på bio.

Vår dotter beundrar filmens leading lady som spelas av Gal Gadot. Och jag och Marie har våra aningar om varför. De är slående lika med sitt långa mörka raka hår och är numera lika långa.

”Hej, det är William, Isabels bror. Kan jag få prata med Isabel?”

William tittar på mig.

Sekunder går.

”Okej”, säger William och tittar på mig igen men nu med rynkad panna. ”Du kan prata med honom själv. Han kommer här.”

William räcker mobilen till mig.

”Hej, Elin. Det är Isabels pappa. Ursäkta att vi ringer sent men Isabel har inte kommit hem än. Är hon hos dig?”

Sekunder går.

”Vad säger du?” utbrister jag.

Jag ger William mobilen och går ut i hallen.

”Vad har hänt!” säger min hustru med uppspärrad blick.

”De skiljdes åt efter bion”, säger jag.

”Ja, men då är hon här vilken minut som helst.”

Jag drar på mig skorna samtidigt som jag tittar på min hustru.

”De var inte på 9–11-föreställningen utan 7–9”, säger jag. ”Filmen slutade för mer än två timmar sedan.”

Kapitel 6

augusti 2017

I Pildammsparken är det mörkt som i ett kolschakt. Cykelbelysningen och ficklampan fick jag inte med mig så jag använder mobilen till att lysa med.

Känslorna är i uppror och jag kan inte tänka klart. Inte heller förlåta mig själv för att jag inte var mer bestämd och sade nej till hennes beslut om att cykla upp i centrum en lördag kväll ensam. Dessutom skulle jag ha tagit notis om det fina vädret. En varm sommarkväll som denna är det upplagt för överbefolkade uteserveringar och allmänt stök.

Jag önskar nu att William hade menat allvar och cyklat med dem. Om än bara för att vara cykelvakt.

Mobilen ringer.

Det är min hustru.

”Ja”, säger jag, stannar och ställer mig grensle över cykeln. ”Har Isabel ringt?”

”Nej, hennes mobil är fortfarande avstängd. Var är du?”

”Pildammsparken.”

”Men är det inte mörkt där? Vill du att William möter upp dig med ficklampan?”

”Det behövs inte. Jag lyser med mobilen.”

”Okej, ring så fort du hör något.”

”Du också”, säger jag och trycker av.

Jag riktar mobilen fram.

När jag skymtar en cykel ligga på den singelströdda gången börjar mitt hjärta slå fortare. Jag kastar mig av cykeln och rusar fram. Men allt går i slowmotion och det känns som om tidsuppfattningen försvinner.

När jag ser att det är Isabels cykel börjar jag hyperventilera. Benen viker sig och jag får ta stöd mot en hundlatrin.

Plötsligt ser jag mig själv och mina egna rörelser utifrån, som om jag inte befinner mig i kroppen. Jag släpper latrinen och lyser mot busken. *En sko i gräset*. Sekunden efter ser jag ett ben sticka ut från busken.

När jag ser det aprikosfärgade tyget är det som en kniv i magen. Jag rusar fram, tar tag i min dotter. Hennes kropp är livlös och hennes ansikte askgrått.

Skrikande och gråtande sjunker jag ihop över henne.

Kapitel 7

augusti 2017

Jag har svårt för att öppna ögonen, ögonlocken är röda och svullna men jag kan se en rund väggklocka med svepande sekundvisare, ett väggskåp och mjölkvita väggar.

”Var är min dotter?” skriker jag och försöker sätta mig upp i sängen.

Jag känner en hand i min.

”Var är jag?” säger jag.

”Du är på sjukhuset, på psykiatriska akutmottagningen”, säger kvinnan som jag ser är sjuksköterska.

”Var är min dotter?” upprepar jag och försöker lösgöra mig från hennes hand. ”Hur kom jag hit, och varför kan jag inte sätta mig upp?”

”Du har fått en lugnande spruta”, säger hon. ”Din dotter är på Gynkologimottagning akut. Isabels bror, hennes mamma och morföräldrarna är hos henne nu så du kan vara lugn. Ni kom båda hit med ambulans.”

”Är hon mycket skadad?”

”Nej”, säger hon. ”Naturligtvis är hon rejält medtagen eftersom hon blivit utsatt för ett övergrepp men hon mår förhållandevis bra. Hon har bland annat kunnat gå på toaletten själv.”

Jag känner illamåendet komma och försöker sätta mig upp i sängen igen men har inte kraften.

”Det är bäst att du håller dig sängliggande. Sprutan du fick innehåller starka lugnande mediciner.”

Sköterskan släpper min hand. Med stor möda lyckas jag sätta mig upp i sängen. Mitt huvud sjunker ner i mina händer. Det enda jag ser framför mig är min dotter och hennes sko i gräset.

Sjuksköterskan, som jag nu ser heter Anna, försöker få mig att lägga mig ner igen. Men jag vill hellre sitta upp.

”Din hustru kommer om en stund. Efter det får du träffa din dotter”, säger hon och håller kvar sina händer på mina axlar. ”Isabel behöver er nu så du får försöka vara stark.”

Jag ser på henne.

”Gör ditt bästa så blir det bra.”

Jag nickar.

”Är det någon du vill att jag ska ringa?” säger hon och rättar till filten.

Jag svarar inte. Det enda jag tänker är hur min dotter mår, och vem som kan ha gjort något sådant här mot henne.

Kapitel 8

december 2017

Det har snart gått fem månader sedan övergreppet men stämningen är fortfarande tryckt här hemma. Någon misstänkt har inte kunnat gripas eftersom Isabel har gett ett skralt signalement på förövaren. Dessutom fann de aldrig kuvertväskan. I den låg hennes mobil.

Jag är ensam hemma. Marie är på jobbet och William är på föreläsning i Lund. Han läser en fristående kurs i psykiatri som innehåller övergripande kunskaper i psykiatrisk diagnostik, sjukdomslära och neurovetenskap.

I dag väntar jag samtal från både psykolog och polis. Psykolog Elisabeth Asplund Svensson träffade jag för första gången på gynekologimottagningens akut tillsammans med överläkare Lars Carlander. I fredags lämnade jag ett meddelande på hennes svarare om att hon ska ringa upp mig i dag, måndag.

Två gånger per vecka går vår dotter till Elisabeth Asplund Svensson, och stödet från Sara och Elin, ja från hela klassen, har varit beundransvärt. Ändå har Isabel slutit sig i sitt skal och betygen har rasat. Dessutom slarvar hon med hygien och verkar ha utvecklat en mildare grad av anorexia.

Jag har försökt prata med henne om hygien och hennes bristande aptit men hon viftar bara bort det. Hon vill heller inte tala om förövaren. Både jag och Marie har sagt till henne att om hon inte ger en bättre beskrivning kommer polisen inte att kunna finna någon misstänkt och risken är stor att han fortsätter begå övergrepp.

Det ringer.

”Peter Nilsson”, säger jag.

”Hej, Peter”, säger en mjuk röst. ”Det är Elisabeth Asplund Svensson.”

”Hej”, säger jag och ställer ner kaffemuggen. ”Tack för att du ringer.”

”Jag hörde precis ditt meddelande.”

”Jag har några frågor till dig”, säger jag och reser mig upp från köksbordet och går fram till fönstret.

”Jag undrar varför Isabel inte vill berätta för vare sig mig eller sin mamma vad som verkligen hände i Pildammsparken? Och varför hon inte kan ge en bättre beskrivningen på hur förövaren såg ut mer än att han var mörkhårig?”

En sekundlång tystnad.

”Att prata öppet om att man blivit utsatt för sexuella övergrepp är svårt.”

”Det förstår jag”, säger jag. ”Men det är bara jag och hennes mamma som frågar.”

”Det stämmer. Men i detta fall är det något i hennes innersta, hennes integritet, vi inkräktar på. Och omgivningens reaktioner på vad som verkligen hände där i Pildammsparken kan skilja sig avsevärt från varandra.”

”Nu förstår jag inte.”

”Att vänner, skolkamrater och bekanta har svårt för att sätta sig in i det.”

”Det förstår jag”, säger jag. ”Men nu är det bara för mig och hennes mamma, eventuellt för hennes bror, hon ska berätta.”

”Det är sant”, säger Elisabeth Asplund Svensson. ”Men det händer att våldtäktsoffer till och med vittnar om tvivel och avståndstagande från de allra närmaste vännerna, ja ibland också från familjemedlemmar.”

”Vad?”

”Ja.”

”Menar du att jag och hennes mamma inte skulle tro på vår dotters berättelse?”

”Det händer att föräldrar tvivlar.”

Jag går bort från fönstret, sätter mig på köksstolen.

”Vänner kan också avstå från att träffa en för att de är osäkra och inte vet vad de ska säga”, tillägger Elisabeth Asplund Svensson. ”Det kan vara vänner som varit med om liknande händelser. När de då får höra vad som hänt triggas deras egna minnen och upplevelser igång. Värst är att samhället många gånger skuldbelägger offren. Att de blir ifrågasatta. Inte minst i tingsrätten av förövarens advokat som försöker misstänkliggöra offret genom frågor om hennes klädsel eller beteende.”

Jag skakar på huvudet och kan känna tårarna.

”Vad som nu är viktigt och har varit hela tiden är att Isabel är på bättringsvägen och att polisen finner förövaren.”

När jag och Elisabeth Asplund Svensson pratat färdigt och avslutat samtalet googlar jag Brottsförebyggande rådet.

Jag kan läsa att år 2017 anmäldes 22 000 sexualbrott. Av dessa utgjorde mer än 90 procent brotten våldtäkt, sexuellt ofredande och sexuellt tvång. Av de som misstänktes för sexualbrott var 98 procent män och 2 procent kvinnor. Av de 22 000 rubricerades 7 370 som våldtäkt.

Uppklaringsprocenten, när en person har kunnat knytas till brottet, är oftast inte vidare hög. År 2017 var den 15 procent. De som dominerar statistiken – brotten – är unga män, medan unga kvinnor är överrepresenterade bland offren.

Ändå är jag lättad över att min dotter finns hos oss. Det kunde ha slutat mer illa än det gjorde. Det händer att angriparen tar tag om offrets hals eftersom det för en del gärningsmän finns en stark koppling mellan vrede och sexualitet och njutningen stegras när förövaren ser att offret plågas.

Kapitel 9

augusti 2018

I snart ett år har jag varit sjukskriven. De dystra tankarna tar allt mer plats och påminner om en svart ridå som snart är helt nedsänkt. Förmodligen kommer jag aldrig mer att jobba.

I förra veckan var Elin här. Hon berättade något för mig som kommer att ge en vändning, om jag nu skulle kontakta polisen och berätta för dem vad Isabels vän anförtrott mig. Hon berättade hur han förföljde Isabel. Det började redan när hon gick i femte klass. Självt gick han sista året. Det märkliga var att Isabel aldrig berättade för vare sig Marie eller mig, trots att Elin flera gånger uppmanade henne att berätta för oss. Isabel menade att hon inte ville skrämma upp oss. Men också att skolkamraten egentligen var en snäll kille vars enda synd var att han var olyckligt förälskad i en tjej som inte hyste samma känslor som han gjorde.

Jag känner tårarna komma och kan se min dotter framför mig och höra hennes ord till Elin. Så typiskt Isabel. I hennes ögon var alla människor goda.

De senaste två åren brukade Isabel säga att vi måste värna våra äldre och se till att de under ålderns höst ska få bästa möjliga förutsättningar så att de ska kunna få en så dräglig tillvaro som bara går. Under höstterminen i åttan gjorde hon ett grupparbete tillsammans med Elin och Sara som handlade om hur våra gamla hade det i dag jämfört med för ett par decennier sedan. Inte minst hur eländigt många ensamstående kvinnliga pensionärer hade det. Många hamnade under inkomstgränsen för låg ekonomisk standard och fick leva på existensminimum resten av livet. Tjejerna fick ett A på sitt arbete. Och fröken, som vurmade för de äldre, printade ut flickornas arbete i 349 exemplar och sände det till samtliga riksdagsledamöter. Och belöningen lät inte vänta på sig. Bara veckan efter ringde

Moderaternas nyttillträdde partiledare Ulf Kristersson. Han var imponerad över flickornas arbete och bedyrade för dem att han skulle göra vad han kunde för att pensionärerna skulle få det bättre.

Jag river av en bit papper från hushållsrullen.

På samtliga bord i lägenheten står det en rulle hushållspapper. Till och med på hallpallen. Papper och Barnängens barnolja.

Alla de tårar jag fällt under senaste året har torkat ut huden under ögonen och jag har fått besvär med eksem på mina kinder.

Kapitel 10

augusti 2018

Jag drar ut kökslådan.

Lyfter på diskhandduken.

Pistolen ligger bredvid brevet.

Jag befarar att det är så här allt är regisserat från dagen jag föddes. Att högre makter fört personen till mig för att denne skulle korsa min väg. Men om Gud tyckte att jag förtjänade denne person i mitt liv så undrar jag hur han tänkte eftersom det inte bara drabbade mig. Eller var det bara så att Gud förde ihop mig med Marie för att det fanns en plan för henne också?

Ändå går det inte ihop. William drogs också med i eländet, och han om någon har aldrig skapat förtret eller gjort någon ont. Snarare tvärtom. Omtänksammare och snällare människa får man leta efter.

I mina tankar flyttas jag tillbaka till sjukhuset.

Det har gått några timmar sedan övergreppet. Mentalt är jag fortfarande i ett töcken men den nervlugnande sprutan har börjat släppa och mina domnande leder har återfått rörligheten.

Anna, sjuksköterskan, har precis lämnat rummet. Innan hon gick berättade hon att hon fått stränga direktiv av överläkaren att inte lämna mig ensam förrän jag var något sånär tillräckelig.

Dörren öppnas och in kommer min hustru och William. Båda har ögonen fulla av tårar.

”Hur är det med henne?” säger jag.

Min hustru kommer fram och lägger sitt huvud mot mitt bröst. Jag kan känna hur hon skakar så jag lägger en arm om henne.

”Det är okej med Isabel”, säger William.

”Hon är väl inte ensam på rummet?”

”Nej”, säger William. ”Det finns en psykolog och en sjuksköterska hos henne.”

Min hustru lyfter på huvudet.

Våra rödgråtna ögon möts.

Hon tar min hand.

”Vem kan ha gjort något sådant mot vår dotter?”

”Jag vet inte”, säger jag.

”Varför lät vi henne cykla till centrum en lördag kväll ensam när vi vet vad för slags människor som uppehåller sig där på helgerna?”

”Vi kan inte vakta henne dygnet runt. Det skulle hon inte må bra av”, säger jag trots att jag innerst inne förbannar mig själv för att jag lät henne cykla upp. ”Hon är femton år gammal och har ett gott omdöme. Som föräldrar måste vi kunna lita på henne.”

”Vi skulle ha varit mer beskyddande”, säger min hustru.

”Mamma, det kan hända överallt”, säger William och går fram och omfamnar sin mamma.
”Dessutom är Isabel väldigt mogen för sin ålder.”

Dörren öppnas och en läkare kommer in.

”Hej”, säger han och sträcker fram sin hand. ”Lars Carlander, överläkare.”

Jag tar hans hand. Därefter tar han min hustrus. Han nickar mot William för att därefter möta min blick igen.

”Din dotter vill att du kommer.”

”Hur är det med henne?” säger jag.

”Hon mår förhållandevis bra.”

”Kan du ta mina skor?” säger jag till William och pekar mot stolen. ”Är ni helt säkra på att hon har utsatts för övergrepp?”

”Helt säkra kan vi inte vara. Men med tanke på hennes chockartade tillstånd och platsen du fann henne på är det mycket troligt. Vi har visserligen inte funnit några spår av sädesvätska men förövaren kan ha använt kondom.”

Allt känns surrealistiskt. Att det är vår dotter som utsatts för detta. Händelser som man kan läsa om i tidningar och som man som tonåring läste om i *Veckans brott*.

”Ska vi följa med?” säger William och tittar på sin mamma, sedan på läkaren.

”Isabel sade speciellt att hon ville prata med sin pappa men det går säkert bra att ni följer med.”

William och Marie tittar på varandra.

Kapitel 11

augusti 2017

Isabel ligger i en av sängarna på Gynekologimottagning akut och jag sitter på sängkanten hållande hennes hand. Hennes annars så brunbrända ansikte har fortfarande en gråblek ton, och på ovansidan av hennes vänstra hand sitter en venkateter kopplad till en droppställning. Lars Carlanders råd till mig var att jag inte skulle ställa några frågor om övergreppet, bara lyssna och finnas där. Jag skulle heller inte bli förvånad om Isabel själv inte nämner något om övergreppet.

Det är knäpptyst.

Isabel kramar min hand, men hennes blick möter inte min.

Sekunder går.

Det känns som en evighet.

”Förlåt, pappa”, säger hon och tittar på mig.

Jag känner tårarna.

”Vad är det du ber om förlåtelse för?”

Det blir tyst igen. Jag kan känna hur hon kramar min hand hårdare.

”Vad är det du ber om ursäkt för?” säger jag igen och lägger min andra hand på hennes kind.

”Att jag inte kunde cykla upp i centrum och sedan hem utan att ställa till det för mamma och dig.”

”Vad säger du?”

Hon börjar gråta.

”Lilla, Isabel”, säger jag. ”Inget är ditt fel.”

”Jag behövde inte ha tagit klänningen.”

Framåtböjd och med ett bestämt uttryck i blicken tittar jag in i hennes rödgråtna ögon.

”Så får du aldrig någonsin tänka. Du ska kunna cykla upp i centrum i bara behå och trosa utan att någon ska antasta dig.”

Det blir tyst igen.

”Var det bara en?” frågar jag utan att tänka mig för.

Isabel nickar.

Lars Carlander menade att många inte förstår konsekvenserna av ett övergrepp, hur fruktansvärt slitsamt det är för offret att prata om det. Att en våldtäkt kan ta många år att bearbeta. Men också utmynna i diagnoser som posttraumatiskt stressyndrom.

Det knackar på dörren och huvudet på en manlig sköterska blir synligt.

”Vill ni ha något att dricka?”

Jag tittar på Isabel som skakar på huvudet.

”Jag tar gärna en kaffe”, säger jag. ”Svart.”

Han lyfter på handen.

”Är det säkert att du inte vill ha något?” säger jag igen och kramar min dotters hand.

Jag känner frustration.

Ilska.

Dörren öppnas och in kommer den manliga skötaren med en bricka. Jag släpper min dotters hand och reser mig upp.

”Tack”, säger jag.

När jag tittar på min dotter ser jag att hennes ansikte förvrids och hennes axlar åker upp.

”Vad är det?” frågar jag och sätter ner koppen på sidobordet och tittar mot den manliga sköterskan som lämnar rummet.

Isabel tittar på mig. Hennes gråbleka ansikte är nu kritvitt.

”Ska jag ringa på klockan?” säger jag.

”Nej”, säger Isabel. ”Det var rakvattnet.”

”Rakvattnet?” säger jag och sätter mig bredvid henne.

”Doften.”

Jag tar hennes hand.

”Det var samma rakvatten.”

Kapitel 12

augusti 2018

Jag drar ut kökslådan.

Lyfter på diskhandduken.

Jag vet inte hur många gånger om dagen jag drar ut lådan och tittar. Vissa dagar blir det varje timme.

Länge var jag osäker men har sedan en tid tillbaka bestämt mig för att inte kontakta polisen. Visst, både knasigt och irrationellt, men det var ett beslut jag tog. Ändå kommer det jag tänkt att göra inte att förändra något. Möjligtvis kommer det på ett djupare plan skipa rättvisa.

Ett år har gått och jag vet att personen aldrig någonsin kommer att bli dömd. Det finns inga vittnen. Läkarna fann inte heller någon sperma.

Hur jag ska gå tillväga har jag ingen aning om. Planen är i alla fall att inte åka fast.

Att sitta frihetsberövad, samtidigt som man resten av livet tvingas leva med sorgen och saknaden efter den person som betydde mer än livet självt för en, vet jag att jag inte kommer att klara. Detta har fått mig att tycka att förövaren har förverkat rätten att leva. Naturligtvis är jag fullt medveten om att jag inte får tillbaka Isabel även om förövaren försvinner från jordens yta. Men att kvitta min och min hustrus och Williams djupa sorg och saknad mot våldtäktsmannens liv kommer i alla fall att få mig att må bättre.

Jag för igen kökslådan, lämnar köket och går in i vardagsrummet. Jag tar fjärrkontrollen och släcker teven.

Mitt arbete på det lilla inkassoföretaget med fyra anställda är över. Jag har varit sjukskriven i snart ett år och förstår att jag inte är välkommen tillbaka. Trots det som hänt tycker chefen inte att det är acceptabelt att vara borta från sin arbetsplats så lång tid. De första månaderna hörde han av sig regelbundet och verkade tycka att det var helt i sin ordning, men när ett halvår hade gått blev det tyst från honom. Eftersom han själv inte har några barn verkar han inte kunna förstå magnituden av vår sorg.

På nytt tänker jag på vad Elin berättade. Att denne betydligt äldre skolkamrat började följa efter Isabel när hon gick i femte klass.

Jag känner tårarna när jag tänker på Elins ord: Isabel ville inte skrämma upp mamma och mig. Men också att skolkamraten egentligen var en snäll kille vars enda synd var att han var olyckligt förälskad i Isabel.

Jag lägger mig ner i soffan. I taket går en glimmande spindeltråd från ventilen till taklampan och jag kan se en liten spindel komma upp ur den öppna ventilen och påbörja sin vandring fram till den dammhöljda plafonden.

Jag är mentalt slut och bestämmer mig för att försöka vila några timmar innan jag lagar till något att äta.

Kapitel 13

augusti 2017

Överläkare Lars Carlander skjuter upp glasögonen i pannan. Han tittar på min hustru, sedan på mig och William, för att därefter växla en instämmande blick med Elisabeth Asplund Svensson.

”Att lyssna och finnas där och acceptera vännens, eller som i ert fall dotterns, starka känslor och avsky för vad som hänt är absolut det viktigaste”, säger han och lägger glasögonen på skrivbordet. ”Det måste få ta den tid det tar.”

Jag tittar på Lars Carlander, väntar på om han ska säga något mer, eller om Elisabeth Asplund Svensson, legitimerad psykolog och psykoterapeut, har något att tillägga.

”Isabel sade till mig att hon inte skulle ha valt klänning. Hon menade att hon kanske får skylla sig själv.”

”Sade hon det?” säger min hustru och tittar på mig för att sedan brista ut i gråt.

Elisabeth Asplund Svensson, som sitter bredvid, lägger armen om min hustru.

”Att förebrå sig själv är ett vanligt förekommande”, säger Elisabeth Asplund Svensson. ”Offret skuldbelägger sig själv för övergreppet.”

”Men herregud!” säger Marie.

Lars Carlander reser sig från stolen, tar sina glasögon från skrivbordet, sätter på sig dem och för ner dem på nästippen.

”Det är något som grundar sig i allmänhetens attityder”, säger han och tar en broschyr från hyllan och räcker den till mig. ”Det viktiga är att vi pratar om det så vi får bort dessa förryckta attityder och fördomar.”

”Ja”, säger William. ”De hör ju hemma i forntiden.”

Min hustru lägger sin hand på sin sons arm.

”Det är sant”, säger Lars Carlander. ”Ibland förvånas man över hur stor påverkan vi människor har på varandra. Att mindre vettiga beteenden och åsikter kan spridas genom generationer av människor, och okunskapen förädlas på något oförklarligt vis och övergår till sanningslös kunskap.”

”Men hur ska man få henne att förstå att det inte är hennes fel?” säger jag och tittar på Lars Carlander, sedan på Elisabeth Asplund Svensson.

”Det är inget som ni kan få henne att tro eller en process som ni kan påskynda”, säger Elisabeth Asplund Svensson. ”Det är något som hon måste komma till insikt om själv. Ibland kan det komma ganska omgående efter övergreppet. Andra gånger kan det ta månader, ja tyvärr ibland också år innan offret börjar begripa att hon inte har haft någon del i varför våldsgärningen drabbade henne.”

Lars Carlander nickar medhållande.

”Det lilla jag har pratat med Isabel verkar hon vara en mycket förnuftig ung kvinna så jag kan inte tänka mig att hon förebrår sig själv”, säger Lars Carlander. ”Ta hand om henne och överös henne med kärlek så är jag övertygad om att hon kommer att klara detta.”

Lars Carlander tittar på William.

”Dessutom har hon en storebror som hon kan finna mycket tröst i. William kommer att vara där för henne. Hans omsorg och beskydd kommer betyda oerhört mycket.”

William nickar för att därefter titta på sin mamma.

”Jag ska göra vad jag kan”, säger han och sträcker på ryggen.

”Jag är övertygad om att det kommer att gå bra”, säger Lars Carlander och lägger sina glasögon på skrivbordet igen. ”Isabel har en älskvärd familj.”

Elisabeth Asplund Svensson nickar instämmande.

Kapitel 14

maj 2018

Genom ett telefonsamtal fick jag informationen om att jag skulle gå in från gatan, vänta och inte tända ljuset. Inte heller hålla på med mobilen så förbipasserande ser att någon befinner sig härinne.

Jag har stått här i snart fem minuter och börjar känna oro. Jag har inte en susning om vem personen är som jag ska möta. Kontakten fick jag på nätet.

Det har blivit mörkt ute och jag står en bit in i lokalen och kan se ut genom skyltfönstret mot Rasmusgatan. I handen har jag matlådan som bestämt. Jag minns att här var en cykelverkstad tidigare. När min mormor var i livet bodde hon en bit bort, på Jespersgatan. Och varje gång vi gick förbi här tittade jag in genom skyltfönstret och drömde mig bort. Då visste jag inte vad det var men i dag förstår jag vad det var som fick mig att drömma om att bli cykelreparatör. Med sin skyltning berättade innehavaren en historia.

Plötsligt ett gnisslande ljud från gångjärn, en dörr som troligtvis vetter ut mot trapphuset eller mot bakgården. Jag tar ett steg tillbaka, närmare den olåsta butiksdörren – ifall det nu skulle visa sig vara något lurt och jag behöver komma härifrån fort.

”Har du matlådan?” hör jag en röst med slavisk brytning.

Jag tittar mot gestalten. Han har svarta kläder och står i den mörkaste delen av butiksytan så jag inte kan se hans ansikte.

”Ja”, säger jag och kan höra hur darrig jag låter på rösten.

”Bra.”

Uppskattningsvis är det åtta nio meter till mannen, så jag tar ett steg fram. Tvärt sätter han upp handen.

”Du stannar där.”

Jag tar ett steg tillbaka samtidigt som jag ser att han böjer sig ner och lägger något på golvet.

”Du lägger matlådan på golvet där du står och går sedan fram och hämtar det du är här för”, säger han. ”Efter det går du ut genom bakdörren här. Den leder ut till gården. Du går rakt över bakgården och fortsätter in genom den dörr där det står en vit vespa. Sedan går du genom trapphuset, öppnar porten och kommer ut mot gatan. Men detta gör du en minut efter att jag gått.”

Hux flux är han borta.

Matlådan lägger jag på golvet.

Därefter börjar jag räkna. Jag tänker om jag verkligen fattat rätt beslut. Att möta upp en främmande kriminell person i en tom lokal.

... *femtioåtta, femtionio, sextio.*

Jag går fram och tar det som ligger på golvet. Det är inlindat i en svart scarf.

Jag kastar en blick bak, lämnar den tomma butiken och går ut genom bakdörren. Jag minns inte om han instruerade mig att stänga bakdörren, så jag låter den vara öppen.

Jag går mot den vita vespan.

Drar upp dörren och kommer in i ett trapplopp.

Jag passerar genom trapphuset, stannar till innan jag för upp porten, som jag genom sidoljuset kan se vetter ut mot gatan. Runt scarfsen sitter ett gummiband. Jag tar bort det och viker upp sjalen. Jag tittar på pistolen som är en Glock. Jag vet inte mer än att den ska vara laddad.

Scarfsen stoppar jag i blazerns ena frontficka och pistolen i innerfickan.

Jag lämnar trappan.

Kapitel 15

augusti 2017

Hela natten sitter jag vaken inne hos Isabel. Vi pratar inte så mycket. Hon sover nästan hela tiden. Elisabeth Asplund Svensson kommer in på morgonen.

”Åk hem, Peter”, påpekar hon vänligt och lägger en hand på min axel. ”Du behöver få lite sömn för att orka med.”

”Det är okej. Min hustru avlöser mig snart”, säger jag utan att berätta att jag egentligen inte vill lämna sjukhuset.

När Elisabeth Asplund Svensson lämnar rummet bestämmer jag mig för att gå till fika- och lunchrummet.

Jag hinner inte mer än komma in i det folktomma fika- och lunchrummet förrän en långsmal kvinna kliver in.

”God morgon”, säger hon.

Jag tvingar fram ett leende.

Jag fyller kaffekoppen, tar en sockerbit och sätter mig. Jag kan känna att kvinnan stirrar på mig. Men jag är allt för trött och nedslagen för att inleda ett samtal. Och hennes hurtfriska morgonhälsning gav en vink om att hon är morgonpigga.

Jag drar till mig tidningen som ligger på bordet.

”Är det okej att jag sätter mig här?”

Jag tittar upp.

”Det är okej”, säger jag. ”Men jag har inte sovit en blund i natt så räkna inte med någon Ernst Kirchsteiger-trevnad.”

Kvinnan ler men jag ser att hennes leende är ansträngt.

”Du behöver inte prata”, säger hon. ”Det är bara att jag behöver sitta bredvid någon.”

Jag nickar och vänder blicken ner i tidningen.

Plötsligt börjar kvinnan gråta.

Jag tittar på henne.

”Ursäkta”, säger hon. ”I går kväll föll min dotter offer för en våldtäktsman.”

Jag lägger ifrån mig tidningen och placerar min ena hand på hennes.

”Jag beklagar”, säger jag utan att veta om det är korrekt ordval.

Jag bestämmer mig för att inte nämna något om min egen dotter.

Två poliser kliver in.

”Är det Margareta Samuelsson, mamma till Therese?”

”Ja”, säger kvinnan.

”Vi behöver komplettera med några uppgifter”, säger den längre av de två poliserna. ”Har du tid och ork hade det varit bra. Det tar bara några minuter.”

Jag drar bort min hand från hennes, reser mig från stolen och tar några servetter.

”Okej”, säger kvinnan och snörvlar.

Hon reser sig upp och jag räcker henne servetterna.

”Ni kan ta det här om ni vill”, säger jag och tittar på kvinnan. ”Jag tar med mig kaffet in på rummet.”

”Tack”, säger hon och lägger en hand på min arm.

Kapitel 16

maj 2018

Jag bor inte så långt ifrån Sofielund så jag bestämde mig för att spatsera hem. Pistolen har jag i blazerns innerficka.

Att åka buss med en skarpladdad pistol är inte att rekommendera. Jag är aningen orolig för att en blindavfyrning ska inträffa och att en rikoschett ska studsas runt i bussen och träffa någon. Samtidigt vet jag att torrclick inte sker allt för ofta.

Men andra saker kan hända.

Än är jag inte ute från Sofielund och här om någonstans är det lätt att hamna i ordväxlingar. Dessutom har vi beryktade Sevedsplan rakt över. Att gå över dit och passera igenom är inte att tänka på.

Jag når Aras restaurang och ska om ett tiotal meter svänga höger ut på Lönngatan.

När jag rundar hörnet Rolfsgatan-Lönngatan svänger en polisbil in bara några meter framför mig. Jag vet att jag inte ska möta polisernas blickar, allra minst om jag befinner mig kvällstid på en plats som Sofielund, en av Malmös många no-go-zoner, eftersom det troligtvis då kommer att uppfattas som om jag har något att dölja.

Resolut fortsätter jag i riktning upp mot Södervärn när jag hör en skarp siren.

Jag vrider på huvudet och kan se att polisbilen glider upp bredvid mig.

Sidorutan åker ner.

”Vart är du på väg?” säger den kvinnliga polisen.

Jag stannar till. Benen bär mig knappt. Men jag stålsätter mig, försöker vara lugn.

”Jag har besökt min mormor.”

”Din mormor?”

”Ja”, säger jag för att i nästa sekund inse att min mormor skulle ha varit över nittio om hon varit i livet.

”Var bor din mormor?”

”På Jespersgatan.”

”Okej”, säger hon. ”Finns det inte något nummer på adressen?”

”Jo”, säger jag. ”Men kanske är det av mindre betydelse. Men visst, du får gärna numret om du vill.”

Hon tittar på mig för att därefter vända blicken mot sin kollega som kör.

”Och nu är jag på väg hem”, tillägger jag när det slår mig att det var hennes första fråga.

”Har du någon identitetshandling på dig?”

Helvete! Min plånbok ligger i samma innerficka som pistolen.

Plötsligt svänger en svart BMW, med ett underrede som nästan skrapar i vägbanan, ut bakom den stillastående polisbilen och viner förbi i motsatt körbana samtidigt som föraren lägger sig på signalhornet.

Som en skänk från ovan rivstartar polisbilen och ger sig efter BMW:en.

Kapitel 17

augusti 2018

Jag vaknar, vänder mig om i soffan och tittar upp mot ventilen. Spindeln, på den glimmande spindeltråden som går från ventilen till taklampan, är borta.

Det är tre månader sedan, på valborgsmässoafton, som min hustru kom med beskedet att hon och William skulle flytta till hennes föräldrar. Det var tidig kväll och vi hade planer på att åka ut och titta på bålet. Vi hade precis ätit. Min hustru hade gjort lasagne och en mozzarellasallad. Jag minns att William gick ner för att köpa mjölk när min hustru började duka av matsalsbordet i vardagsrummet samtidigt som hon klargjorde för mig att hon och William skulle flytta hem till hennes föräldrar. När hon berättade det för mig satt jag och stirrade rakt fram som jag gjort varje dag sedan den 22 december. Kanske trodde hon att min likgiltighet och apati berodde på att jag blev bestört över hennes beslut. Det blev jag inte.

Det som däremot bröt ner mig skedde fyra månader tidigare. Det var där allt tog slut. Två dagar innan jul.

Isabel hade missat en del under höstterminen men hade ändå kunnat hålla upp en ganska hög närvaro. Under hela terminen, minst två gånger per vecka, pratade jag och Marie med Isabels klassföreståndare som tyckte att Isabel hängde med hyfsat under lektionerna med tanke på vad som hänt.

I normala fall var Isabel en högpresterande elev men det var inget som klassföreståndaren och de andra lärarna förväntade sig att Isabel skulle vara denna termin utan de tog hänsyn till vad hon gått igenom och sänkte inte betygen allt för mycket. Hos psykolog Elisabeth Asplund Svensson gick det bra. Isabel missade inte ett enda besök, hon gick dit två gånger i veckan. Visserligen låg den bristande

aptiten och hygienen där som ett orosmoln men det var ändå inget som vi tyckte var allt för illavarslande. Elisabeth Asplund Svensson menade att det var en fullt naturlig reaktion efter en sådan händelse, men att vi ändå måste hålla vår dotter under uppsikt.

Isabel missade de första två veckorna på höstterminen men läste in dem under höstlovet. Jag var glad för att jag tyckte att allt gick över förväntan, trots vad som hänt. Och nu var det julafton om två dagar.

Jag och hennes mamma hade köpt en hel del julklappar till Isabel men visste att det enda hon önskade sig var att vara hemma med oss. Och det var också vad Elisabeth Asplund Svensson ett flertal gånger sagt. Att det viktigaste var att vi inte lämnade Isabel allt för långa stunder ensam.

Efter att hon blev utskriven från sjukhuset var det alltid någon hemma med henne. Hela augusti, september, oktober och november, fram till tidig förmiddag den 22 december, var hon aldrig ensam. Under dessa månader hände det att Isabel sov på soffan i vardagsrummet. En av nätterna var mellan den 21 och 22 december.

”God morgon”, säger jag och tänder julstjärnan i fönstret. ”Två dagar kvar till dopparedagen.”

”Vad är klockan?”

”Snart nio.”

Jag sätter mig ner i fotänden av soffan och lägger min hand på min dotters fot som sticker ut under täcket.

”Har du sovit gott?”

”Ja”, säger min dotter och kväver en gäspning.

”Skönt”, säger jag och släpper hennes fot. ”Vill du följa med och handla?”

”Det skulle jag gärna men jag har bestämt med Elin och Sara.”

”Okej”, säger jag. ”Ska du hem till dem?”

”Nej, de kommer hit.”

”Bra”, säger jag.

”Kan inte mamma eller William följa med dig och handla?”

”Mamma jobbar och William kommer inte hem förrän i kväll. Han har ju sovit över hos sin nya tjej.”

Isabel sätter sig upp och drar med sig täcket.

”När kommer tjejerna?” undrar jag.

”Nu på förmiddagen.”

”Okej”, säger jag och reser mig från soffan.

”Vad ska du handla, pappa?”

”Julskinka bland annat. Och så naturligtvis Apple & Cinnamon te till dig. Det finns bara några påsar kvar.”

”Tack, pappa. Kör du nu?”

”Jag kan vänta till tjejerna kommer.”

”Det är ingen fara”, säger hon och sträcker ut sin hand från under täcket. ”Du kan köra nu. Sara och Elin är här vilken minut som helst.”

”Är det säkert?” säger jag och tar hennes hand.

Isabel skrattar för första gången sedan i somras.

”Det är säkert, pappa.”

”Jag är tillbaka om en timme”, säger jag och kramar hennes hand. ”Jag måste in om Systembolaget också. Mamma vill ha en flaska glögg.”

”Mamma”, säger Isabel och skrattar på nytt och hennes hand försvinner in under täcket. ”Det är nog snarare du som vill ha.”

”Okej”, säger jag med ett leende. ”Jag är avslöjad.”

Kapitel 18

december 2017

Klockan är kvart över tio på förmiddagen när jag stannar utanför Systembolaget vid Kronprinsen. I bilen har jag tre bärkassar från Willys. I dem finns bland annat julskinka, sylta, te, risgrynsgröt och saftsås. Viktigast av allt: Mandel.

Isabel älskar denna jultradition. Att i samband med gröten delas en gåva ut till den som får mandeln. Underligt nog har mandeln alltid hamnat i Isabels gröt.

Jag kliver ur bilen.

Det har börjat snöa.

Jag tittar upp.

Snöflingorna gnistrar, kommer emot mig och sugger in i mitt ansikte likt kristallglimmande insekter. Jag kommer att tänka på förra vintern. Isabel, jag, Marie och William tillbringade tre nätter på anrika Copenhagen Admiral Hotel i Köpenhamn. De dagarna shoppade Marie och Isabel på Illum och Magasin Du Nord för tiotusen kronor. Jag och William fick nöja oss med varsin mössa. Men vi bara skrattade. Tjejerna var värda varendaste krona.

När jag är på väg in på Systembolaget börjar jag känna nästan som panik och blir stående. Jag ser att det är en hel del folk därinne så jag bestämmer mig för att strunta i glöggen och köra hem.

När jag sätter mig i bilen börjar jag skaka i hela kroppen och har svårt för att få in nyckeln i tändningslåset. Med hjälp av andra handen får jag in nyckeln och vrider om.

Jag tar upp min mobil, ringer Isabel.

Sekunder går.

Utan bälte med mobilen vid örat lämnar jag parkeringsfickan.

Telefonsvraren sätter igång.

”Helvete!” utbrister jag.

Jag ringer min hustru.

Det känns som en evighet innan hon svarar.

”Är du på jobbet?” säger jag andfått.

”Har det hänt något?”

”Jag har varit och handlat och är på väg hem men Isabel svarar inte.”

”Okej”, säger Marie. ”Hon brukar ha mobilen avstängd.”

”Den är inte avstängd.”

”Kanske är hon i duschen.”

”Du vet att hon alltid har mobilen med sig in i badrummet”, säger jag. ”Kan du köra hem direkt?”

”Visst, men hur lång tid tar det innan du är hemma?”

”Med tanke på snön och trafiken så tar det en kvart”, säger jag.

”Det tar det för mig också, älskling”, säger Marie behärskat. ”Kanske hon fortfarande ligger och sover.”

”Det tror jag inte, hon var vaken när jag körde. Elin och Sara skulle komma.”

En sekundlång tystnad.

”Skulle de?”

”Ja”, säger jag.

”Det berättade hon inte för mig i går kväll”, säger Marie. ”Jag ringer Elin och sedan ringer jag dig.”

Min första tanke är: Varför körde jag till Kronprinsen?

Jag befinner mig på Regementsgatan så jag måste fram till ljussignalerna innan jag kan svänga. Vi bor på Djupadal i ett litet gult radhus som sitter ihop med garaget.

Snöandet har upphört, inte heller lagt sig, så jag kan gasa på utan någon överhängande risk för sladd. Det är grönt ljus så jag gör en rundpall på Regementsgatan.

Jag ökar hastigheten och ser att jag kommer att få grönt ljus även i korsningen Regementsgatan-Mariedalsvägen.

Jag svänger vänster och kör förbi Snabbt & Gott.

Det är fritt på Mariedalsvägen så jag ökar farten och passerar Slottstadens Restaurang. Mariedalsvägen är lång och det finns en hel del ljus innan jag når Lorensborgsvägen. Grönt ljus även i korsningen Mariedalsvägen-Fågelbacksgatan. Jag ser att jag är uppe i 60 kilometer och släpper lite på gasen.

Vi bor på Gamlegårdsvägen 29 så jag har en bra bit att köra men håller flytet i sig med ljussignalerna kan jag vara hemma om sju åtta minuter. Samtidigt har jag flera rondeller jag måste ta mig igenom innan Mariedalsvägen går över i Lorensborgsgatan. Och för bilister är jultrafiken, i samband med snö och rondeller, lika med krypfart.

Mobilen ringer.

”Ja”, säger jag.

”Jag har precis pratat med Elin och Sara”, säger Marie med panik i rösten.

”Är de hemma hos oss?”

”Nej. Ingen av dem har bestämt något med Isabel.”

”Vad säger du?”

Kapitel 19

december 2017

När jag ska sätta dörrnyckeln i låset börjar skakningarna igen. Jag behöver använda båda händerna för att få in nyckeln i låset. Jag drar ner handtaget, rusar in och hinner reflektera över att hennes stövlar står i hallen.

”Isabel”, säger jag högt och springer in i vardagsrummet.

I soffan ligger hennes täcke snyggt hopvikt med kudden överst. Men jag ser varken mugg eller någon tepåse.

”Isabel!” ropar jag och kan känna hur mitt hjärta bankar.

Vi har sex rum så jag fortsätter in på hennes rum. Ingen där. Vagg i vagg ligger Williams rum. Jag tittar in. Ingen där heller.

”Isabel!” ropar jag igen. ”Var är du?”

Jag känner tårarna och småspringer in i mitt och min hustrus sovrum, kastar mig ner på golvet och kollar under sängen.

Jag rusar in i det lilla teverummet där William brukar sitta och spela Playstation. Ingen Isabel där heller.

Sista rummet är familjens gemensamma kontor där både Isabel och William brukar sitta och studera. Men ingen där.

Min mobil ringer, och när jag ser att det inte är Isabels nummer utan min hustrus fyller uppgivenheten mig.

”Är du hemma nu?” säger hon med andan i halsen.

”Ja”, säger jag och drar några djupa andetag och går tillbaka ut i hallen. ”Men hon är inte här.”

”Kolla om hennes jacka och stövlar är i hallen.”

”Jacka och stövlar är här.”

Det blir tyst.

”Okej”, säger hon. ”Jag kommer hem.”

”Kör du nu?”

”Ja, jag är hemma om tio minuter.”

På nytt provar jag att ringa Isabels mobil men den är nu avstängd. Jag går ut i köket. Allt snurrar. Kan det vara så att Isabel har glömt att berätta för mamma att Elin och Sara skulle komma hit och att tjejerna gått ut?

Jag tar ett glas från skåpet och fyller det med vatten.

När jag ska dra ut kökspallen för att sätta mig är den inte där. Jag stannar upp för att sekunden efter ställa ner glaset i diskhon.

Jag rusar ut i tvättstugan och öppnar dörren som vetter ut mot garaget.

När jag springer in i garaget och ser ett par dinglande ben i höjd med mitt huvud skriker jag rakt ut.

Kapitel 20

december 2017

De tre matkassarna står kvar i bilen och min hustru är hemma hos sina föräldrar. William är också där.

Jag tittar ut. Det har börjat snöa igen. Denna gång gnistrar inte snöflingorna. I stället ser de ut som små koptisk-ortodoxa-kors som guppar i luften, hänger kvar som om de inte vill nå marken.

Jag lämnar fönstret och går ut i hallen.

Jag öppnar ytterdörren.

Som i trans går jag ut för att hämta matkassarna.

En lång stund har jag stått i fönstret och funderat på om jag ska ta bilen och köra till Öresundsbronns brofäste på Lernacken och ut för stupet. Och fortfarande är jag i valet och kvalet. Men innan jag gör det så måste jag ta in kassarna. Isabels tepåsar och hennes mandel måste in i skafferiet.

För några timmar sedan hämtade de Isabels kropp. Läkaren konstaterade att luftrören hade täppts till och vår dotter hade kvävts till döds. Ändå kommer de obducera henne. De vill se om hon fått skador på ryggmärgen.

Vår älskade dotter, mitt enda barn, har tagit sitt liv. Jag kan fortfarande inte fatta det. Som om jag befinner mig i en mardröm.

Isabel hade lindat repet runt en av takstolarna. Efter det har hon hängt tillbaka aluminiumstegen på sin plats på krokarna i väggen och gått till köket och hämtat kökspallen.

Jag stöttar mig mot biltaket när jag tänker på den rädsla hon måste ha haft i ögonblicket hon lägger snaran om sin hals. Min älskade dotter måste ha varit så rädd och mått så fruktansvärt dåligt. Varför sade hon inget till oss?

Kräkningarna kommer igen när jag förstår att Isabel måste ha köpt repet på väg hem från skolan. Ett rep från Julia.

Jag vet inte varför men jag vill finna kvittot på repet. Jag var borta bara drygt en timme så hon skulle inte ha kunnat hinna köpa det i dag.

Matkassarna står i baksätet och det har bildats is och frost på bilrutorna så jag kan knappt se in genom dem. Och bilnycklarna ligger någonstans därinne. Var i huset vet jag inte.

Min mobil ringer för femtioelfte gången. Läkaren, som var med vid transporten av Isabels kropp, rådde mig att träffa deras psykolog redan i dag men jag svarade honom inte. Det finns inte en enda psykolog i världen som kan få mig att må bättre.

För en timme sedan pratade jag med William i telefon. Jag förstår nu hur mycket han älskade sin syster. Och när Maries föräldrar hämtade henne var hon hysterisk. Hon grät, skällde och slog på mig eftersom jag hade lämnat Isabel ensam.

Jag tittar ner. Skorna är där inne, mina strumpor är dyblöta och jag har bara en t-shirt. Ändå fryser jag inte. Som om ångesten och sorgen har slagit ut förmågan att känna kyla.

Jag går in i huset igen.

På hallpallen ligger Maries dörrnycklar.

Jag går in på Isabels rum.

Hennes börs ligger på skrivbordet. Jag öppnar den. Inget kvitto. Bara några sedlar och hennes Efva Attling-örhängen. Jag drar ut lådorna i skrivbordet men känner att jag inte klarar av att söka efter kvittot.

Jag lämnar hennes rum, går ut i vardagsrummet och sjunker ner i soffan. När jag ser kudden och det hopvikta täcket lutar jag mig fram och borrar in ansiktet i min dotters kudde. Jag brister ut i gråt och lyfter upp kudden. När jag ser kuvertet på det hopvikta täcket går en rysning längs med ryggraden.

Jag lägger kudden i knät.

Tar kuvertet.

Med fingret sprättar jag upp det.

Jag tar ut brevet.

Läser:

Älskade pappa och mamma. Först vill jag säga förlåt för allt. Ni har varit de bästa föräldrar man någonsin kan önska sig. Jag skulle inte ha bytt ut er mot någon.

Fram till i somras var mitt liv perfekt. Men så hände det som inte skulle hända. Jag var oförsiktig och tog på mig en kort klänning. Men det var mitt eget val. Och även om ni hade sagt till mig att byta skulle jag inte ha gjort det.

Att jag tog detta beslut och fullbordade det var för att jag inte orkade med nätterna som var en enda lång mardröm. Jag var naiv eftersom jag trodde att mardrömmarna skulle mattas av men i stället blev de starkare. Och, älskade pappa, jag vet vad du tänker när du läser detta. Nej, pappa, jag var inte rädd när jag trädde snaran över huvudet. I stället var det en lättnad.

Isabel.

Kapitel 21

april 2018

Ingen av oss klarade av att bo kvar i radhuset så det första vi gjorde morgonen den 2 januari var att ta kontakt med en mäklare. Vi var beredda att gå ner i pris i utbyte mot en snabb affär. På fredagen i samma vecka var huset sålt. Som tillträdesdatum skrev mäklaren in den 1 februari men det visade sig bli med allt för kort varsel för köparna och överlåtelsedagen senarelades till 15 februari. Och med tanke på den förhållandevis låga köpeskillingen kom vi överens om att köparen själv skulle stå för städningen. Detta gjorde att jag skulle kunna sova i huset ända fram till själva överlåtandet. William och Marie sov hos hennes föräldrar och våra möbler förvarades i Marias föräldrars garage och genom hennes pappas kontakter inom MKB kunde vi den 28 februari ta över en fyrarumslägenhet på Köpenhamnsvägen. Och de två veckorna mellan överlåtelsen av vårt radhus och tillträdet till lägenheten valde jag att inte sova hos svärföräldrarna utan tog in på Hotel Centria på Lundavägen som ligger tjugofem meter från McDonald's. De veckorna bestod kosten av hamburgare och kaffe. På förmiddagen den 28 februari började vi flytta in i lägenheten och på eftermiddagen var allt på plats. En hel del blev kvar i svärföräldrarnas garage, men det var saker som vi beslutat oss för att kassera. Hela mars rann iväg och likaså en bit in i april. Vi pratade inget om Isabel. Det var som om vi försökte lura oss själva. Om vi inte nämnde hennes namn och bodde i andra änden av staden skulle vi klara av att hantera sorgen bättre.

Det var nu på kvällen det hade startat. William hade suttit knäpptyst framför teven i timmar när det brast för honom. Han förklarade att han inte orkade längre att se oss som två vandrare zombies. Han ville att vi skulle släppa ut allt, prata om vår döda dotter, och efter det försöka återupprätta ett något sånär liv. Och gjorde vi inte ett uppriktigt försök var han tvungen att flytta innan han sjönk allt djupare ner i avgrunden. Två minuter senare satt vi och grät alla tre. Varje sekund av de tre och en halv

månaderna som Isabel varit borta tog vi igen i tårar. Och under dessa timmar vi satt och grät fick jag bita ihop flera gånger för att inte gå ut på balkongen och kasta mig huvudstupa ner. Endast att lägenheten ligger på andra våningen och att ett hopp därför förmodligen inte skulle bli dödligt avhöll mig från att hoppa.

"Ska vi göra ett försök då och strunta i att åka till kyrkogården i morgon?" säger William och ställer tillbaka hushållsrullen på bordet.

Marie tittar på mig.

"Vi kan försöka", säger hon. "Vad säger du, Peter?"

"Jag vet inte", säger jag och torkar bort de sista tårarna ur mina svullna ögon.

William vänder blicken mot mig.

"Du måste försöka ta dig igenom detta annars går du under."

"Det är sant", säger min hustru och tittar på mig.

"Det gäller dig också, mamma."

"Jag vet", säger hon.

Den kvällen somnade vi alla i vardagsrummet, jag i fåtöljen, Marie och William i sofforna. Morgonen därpå, när de andra sov, bröt jag mitt löfte. Marie och William fick aldrig reda på att jag var på kyrkogården två gånger den dagen. Det var också på kyrkogården som tankarna för första gången poppade upp att jag själv skulle försöka finna förövaren.

Kapitel 22

maj 2018

Jag vågade inte fortsätta Lönngatan i riktning mot Södervärn eftersom polisbilen körde efter den otålige föraren i BMW:en. Hade jag passerat dem längre fram och de fått syn på mig skulle de säkerligen ha stoppat mig och fortsatt fråga ut mig om vart jag var på väg.

Med raska steg går jag Sevedsgatan ut mot Ystadvägen.

Jag är fortfarande skakis. Med all sannolikhet var jag en hårsman från att bli ertappad med en skarpladdad pistol. Om den kvinnliga polisen klivit ur bilen skulle jag säkert ha blivit tvungen att legitimera mig och hon skulle ha uppmärksammat att min ficka buktade ut och frågat vad jag hade i fickan.

”Hej, du!”

Jag vrider på huvudet och ser tre unga killar ett femtiotal meter bakom mig. Det är knappt hundra meter tills jag når trafikerade Ystadvägen.

”Stanna!”

Jag fortsätter att gå.

”Är du döv?”

Jag ökar farten men någon av dem har börjat springa efter mig. Bestämt fortsätter jag ut mot Ystadvägen.

Jag vet inte varför jag gör det men jag gör det.

När jag känner handen på min axel snurrar jag runt och sätter pistolmynningen i pannan på honom.

”Vad i helvete!”

Jag svarar inte, stirrar bara på honom. I ögonvrån kan jag se att de två andra har stannat. Som om de frusit till is.

”Jag skulle bara höra om du hade en cigarett.”

Jag svarar inte. Släpper inte heller ögonkontakten. Jag förstår att han är en av de kriminella eftersom han inte visar rädsla.

Han tar ett steg tillbaka. Vi står och ser varandra i ögonen. Fortfarande viker jag inte undan med blicken. Han sträcker upp händerna i en gest att han är oskadliggjord, att han inte har i avsikt att övermanna mig.

Med armarna i luften tar han ytterligare några steg bakåt. När han är runt tio meter ifrån mig sänker jag pistolen.

Långsamt backar jag ut mot Ystadvägen. Jag ser att han sänker armarna när han sluter upp med sina två vänner. Jag stoppar ner pistolen i blazerns ytterficka. De sista tjugo metrarna springer jag.

Innan jag korsar Ystadvägen över till McDonald's kastar jag en blick över axeln och ser att de inte följer efter.

Kapitel 23

december 2017

Snön vill inte avta och har lagt sig över buskar och träd och ett stort pärlemorfärgat täcke skyler de kvarglömda trädgårdsredskapen och trädgårdsmöblerna. Ändå får utomhusbelysningen inte snön att gnistra. Som om snöflingorna vill begrava allt som varit.

I dag skulle Isabel ha gått ut i trädgården och satt upp en kärve till fåglarna. Efteråt skulle jag, William och hon ha byggt en snölykta och sedan skulle vi ha lagt oss ner i snön och skapat varsin snöängel. Det är vad vi gjort de senaste fyra fem vintrarna. Men det kommer aldrig att ske mer. Och om jag blir kvar i livet kommer det att hända, det som inte får hända. Minnena av min dotter kommer att blekna och jag kommer att sakna henne allt mindre. En dag kommer jag att få anstränga mig för att få fram bilderna av henne.

Jag lämnar fönstret. Fortfarande är jag osäker på om jag ska ringa min hustru och berätta för henne om brevet. Att inte visa henne det skulle vara det allra bästa eftersom jag vet att det kommer att bryta ner henne ännu mer. Men att undanhålla henne Isabels sista ord i livet är inte rätt.

Jag vet inte hur många gånger jag läst brevet. Det känns som om det inte finns mer tårar. Jag bestämmer mig för att vänta med att berätta tills min hustru ringer.

Det knacker på dörren. Jag står kvar vid fönstret men kan se mig själv gå och öppna, och där står vår älskade Isabel.

När hon var yngre brukade hon skoja med mig och sin mamma. När vi öppnade var det ingen där. Jag och Marie låtsades att vi hört fel. Att vi var gamla och hade problem med hörseln. Vi stod kvar i dörröppningen och smågnabbades. Till slut tittade vi bakom dörren och där stod vår Isabel fnittrande.

Med tårarna rinnande ner för mina kinder går jag som i trans mot ytterdörren. Och trots att jag vet att vår Isabel har slussats vidare till något större och fridfullare önskar jag av hela mitt hjärta att det är hon som ska stå där när jag öppnar dörren. Ändå måste jag försöka hålla kvar vid tanken att Gud hämtade henne för att han tyckte att hon var för fin och betydelsefull för denna värld.

När jag för upp dörren sluter jag ögonen i en sista desperat förhoppning om att det är mitt älskade barn jag ska se.

Jag vet inte om jag drömmer men hon står där så jag sträcker ut armarna för att dra henne till mig men mina armar och händer går rakt igenom henne och sekunden efter är hon borta.

Jag tittar mig omkring men det enda jag ser är den nyfallna snön som nu börjat gnistra i skenet från Gamlegårdsvägens gatubelysning. Som om gnistrandet vill visa att oavsett vad som händer så går livet vidare.

Jag försöker samla mig. Förstår att jag har hallucinerat eftersom det inte finns några fotavtryck i snön.

Jag går tillbaka in i huset och stänger dörren.

Fortsätter ut i köket.

Jag lägger brevet på diskbänken och öppnar ovanskåpet. Jag lyfter ut medicinskrinet. I skrinet finns det Citodon som Marie tog förra julen mot sin tandvärk.

Jag öppnar förpackningen. Till min besvikelse ser jag att det bara finns några tabletter kvar. Tre tabletter räcker inte. Jag skulle behöva flera kartor.

Jag rycker till när det ringer på dörren.

”Öppna dörren!” hör jag min hustru hojta utifrån gatan.

Snabbt lägger jag tillbaka kartan med de tre tableterna i förpackningen. Jag ställer tillbaka medicinskrinet i skåpet.

Kapitel 24

augusti 2018

När jag ser den lilla spindeln på tråden titta fram ur den dammhöljda plafonden och ska börja sin vandring tillbaka till ventilen reser jag mig upp och stänger av teven. Jag är fortfarande inte hungrig, har inte varit på hela året, men begriper att jag måste få i mig något. Det får bli ett ägg och en påse nudlar.

Jag går ut i köket.

Som alltid börjar jag med att dra ut kökslådan.

Jag lyfter på diskhandduken.

Tittar på pistolen.

I huvudet ekar Elins ord. *Han förföljde Isabel*. Ändå kan jag inte vara säker på att det var han som våldtog henne.

Jag tar upp pistolen. Den har legat i lådan i tre månader, laddad. Vissa kvällar sitter jag i soffan med pistolen i handen och stirrar på ingenting. Och varje gång är jag ytterst nära att stoppa pistolen i munnen och trycka av.

Jag går in i vardagsrummet, lägger pistolen på bordet och fortsätter fram till fönstret. Jag vrider på de två persiennstängerna.

Jag drar av mig tröjan och trampar av mig byxorna. Kalsongerna och strumporna åker också av. Jag lägger kläderna i soffan.

Jag tar pistolen från bordet.

Går till badrummet.

Jag lägger pistolen på badkarskanten, tar en handduk ur kommoden och kliver ner i det tomma badkaret.

Sittande i badkaret viker jag ihop handduken tills den blir inte större än min handflata.

Jag sjunker ner i badkaret, lutar huvudet mot kanten och lägger den hopvikta handduken över pannan.

Jag tar pistolen från badkarskanten, för den mot mitt huvud och trycker mynningen mot handduken. Jag sluter ögonen och tänker tillbaka på alla de ögonblick jag fått uppleva med min dotter. Det är sommar. Året är 2010. William är fjorton år gammal och Isabel är dagarna från sin åttaårsdag. Jag, William och Isabel har åkt ner till stranden medan Marie var tvungen att jobba denna lördag. I solstolen tog det inte lång stund förrän jag slumrade till. När jag vaknade var Isabel och William borta. Jag går ner mot vattnet och ser William och Isabel stående vid en knölsvan. När jag ser att svanen är död och har ett buntband runt halsen vänder det sig i magen på mig. För en sekund får jag en obehaglig känsla och kan se buntbandet runt min dotters hals.

Jag känner tårarna och trycker pipan hårdare mot pannan. Jag sätter fingret på avtryckaren. Sluter ögonen.

Sekunder går.

Men jag klarar inte det.

Alltid har jag varit orolig för att drabbas av livshotande sjukdomar. När jag var yngre var det HIV och aids, och nu när jag blivit äldre har cancer dykt upp i mitt huvud. Men allt har vänt. Jag har kommit på mig själv att önska att jag blir dödligt sjuk och får en snabb död så jag slipper detta liv.

Kapitel 25

december 2017

Fastän jag inte är närvarande själsligt så kan jag se att min hustru på bara sju åtta timmar har åldrats tio år.

"Nu följer du med mig och William", säger hon hulkande och tar sina nycklar från hallpallen.

"William väntar i bilen. Han klarade inte att gå in."

Jag svarar inte.

"Vad har du där?" säger hon.

Jag ger henne brevet.

"Jag fann det under Isabels kudde."

Hon sätter sig på pallen. Med mössan som ligger på hallbordet torkar hon tårarna.

Jag känner att jag inte klarar av att se henne bryta ihop en gång till så jag lämnar hallen.

Ute i köket sätter jag på kranarna.

"Nej, nej!" låter det från hallen.

Jag sätter händerna för öronen.

"Peter!" skriker hon.

Med tårarna forsande kommer hon ut i köket.

"Var är det som händer med oss?" säger hon och placerar sina händer för ansiktet och sjunker ihop på golvet.

Jag går fram till henne, tar brevet och lägger det på köksbordet. Jag sätter mig ner och lägger armarna om henne.

”Jag vet inte om jag klarar det heller”, säger jag och känner tårarna igen.

Min hustru tittar på mig.

”Säg inte så. Vi måste klara det. Nu mer än någonsin behöver vi varandra.”

Jag svarar inte och hon gör sig fri från min omfamning.

”Vi måste vara starka, Peter.”

”Ni klarar er säkert”, säger jag.

Min hustru får en allvarsam blick.

”Vad menar du?”

”Att du och William har varandra.”

”Vad fan säger du?” säger hon och slår mig hysteriskt i bröstet med knutna nävar. ”Tror du att det bara är du som förlorat ett barn och att du har ensamrätt på att må skit?”

Jag svarar inte.

”Din självgode jävel”, säger hon och drämmer till mig i bröstet igen. ”Jag har förlorat min enda dotter och William sin syster och du sitter här i huset och tycker synd om dig själv. Att det är bara du som blivit drabbad.”

”Det känns som jag vill dö”, säger jag.

Min hustru återfår en någorlunda sans.

”Vi måste få hjälp, Peter.”

”Jag vill inte ha någon hjälp. Jag vill ha tillbaka vår dotter.”

Marie lägger armarna om mig.

”Vi måste tänka på William. Han behöver oss båda nu.”

”Jag vet. Men jag har inte kraften. Jag orkar inget.”

”Vi måste orka.”

”Det går inte”, säger jag och faller ihop på golvet. ”Jag vill inte leva mer.”

Kapitel 26

augusti 2018

Jag sitter i soffan i vardagsrummet insvept i en filt. För att få tillbaka sinnesnärvaron var jag tvungen att ta en kalldusch.

Pistolen ligger kvar på badkarskanten.

Att inte ha modet att skjuta sig själv fick mig att tänka på Travis Bickle, karaktären i filmen *Taxi Driver*. När jag sover ligger jag alltid stilla med huvudet. Kanske ska jag rigga upp något slags anordning. I den skulle jag kunna fästa den skarpladdade pistolen och sedan rikta pipan mot mitt huvud. Runt avtryckaren skulle jag kunna fästa ett snöre och andra änden av snöret skulle viras runt min handled. När jag sedan rör mina armar under natten kommer ett skott förr eller senare att brinna av och jag dör i sömnen.

Jag har ställt mig frågan ett hundratal gånger. Varför berättade inte Isabel för oss att hon hade en som förföljde henne? Hon visste ju vad det kunde innebära. Både jag och Marie kunde många gånger höra hur det pratades om stalkers inifrån hennes rum och hur det fnittrades och skrattades.

Isabel, Elin och Sara pratade många gånger om en polsk man som förföljde tjejernas stora idol, Katy Perry. Är man då i yngre tonåren kan man säkert tycka att det är spännande eftersom man inte riktigt förstår allvaret i det hela.

Elin sade att det var i femte klass som förföljelsen startade och fortsatte ända fram till förövandet. Men jag glömde fråga om han fortsatte förfölja Isabel efter själva våldtäkten.

Jag känner att jag måste prata med Elin igen. Samtidigt vet jag att om jag ringer henne och frågar en massa om förföljaren kommer hon misstänka att jag har för avsikt att få tag i honom och kanske också skada honom.

Tanken slog mig också att Isabel kanske inte berättade det för oss, att hon kanske trodde att vi skulle bli arga på henne. Elin berättade ju att Isabel hade sagt att han var en snäll kille vars enda synd var att han var olyckligt förälskad i henne.

Jag trär på mig tröjan och drar på mig byxorna, tar mobilen och trycker fram Elins nummer och hoppas att hennes föräldrar inte står bredvid när hon svarar.

Sekunder går.

”Hej, Elin, det är Peter, Isabels pappa.”

”Hej.”

”Har du tid att prata en minut?”

Det blir tyst.

”Är du kvar, Elin?”

”Ja.”

På hennes röstläge kan jag höra att hon troligtvis fått direktiv av sina föräldrar att undvika att ha någon kontakt med mig.

”Jag har bara en fråga till dig”, säger jag och låter så glad jag bara kan för att hon inte ska tro att jag är uppslukad av hat och inte gjort något försök att gå vidare. ”Varför tror du att Isabel undvek att berätta för mig och sin mamma att hon var förföljd?”

Det blir tyst igen.

”Det låter säkert knasigt när jag säger det men Isabel var på samma gång stolt över att han förföljde henne.”

”Stolt?”

”Ja, att hon var omtyckt och älskad av en kille som såg bra ut.”

”Men fyra år äldre?”

”Jag vet”, säger Elin. ”Men i kärleken finns inga sådana hinder.”

”Men, Elin, femte klass?” säger jag utan att veta varför jag ens börjar diskutera det med henne.

”Jag vet. Det startade då. Men Isabel såg mycket äldre ut än elva.”

Jag bestämmer mig för att inte diskutera hur gammal min dotter såg ut vid elva års ålder.

”Okej, tack, Elin”, säger jag. ”En kort fråga till bara. Vet du om han fortsatte att förfölja Isabel efter våldtäkten?”

”Jag måste sluta nu. Min pappa bankar på min dörr.”

Kapitel 27

december 2017

Marie och William sitter i köket hemma hos hennes föräldrar och omfamnar varandra. Själv sitter jag i deras källare i gästrummets hörnsoffa stirrande håglöst upp i taket på en spindel som vävt in en mal tredubbel sin egen storlek.

Marie ville inte visa brevet för William. Hon tyckte att vi skulle vänta några månader. Om det är rätt beslut vet jag inte men jag är helt dränerad på energi så det finns inte kraft och ork att säga emot. Det som hänt i dag är så överkligt att jag fortfarande inte är helt säker på om det verkligen hänt.

Jag lägger mig i soffan, sluter ögonen och kan se mig själv när jag i förmiddags – efter att jag satt ner glaset i diskhon – springer ut i garaget och ser de dinglande benen. Sekunderna innan min hjärna kopplar att det inte är en dröm. Gråtande och skakande reser jag kökspallen och sätter den under Isabells fötter. Men jag förstår att det är för sent. Hon är livlös och hennes fingrar är böjda.

Jag kliver upp på pallan och greppar tag i hennes midja. Kroppen är hård och stel, och när hennes jumper kasar upp kan jag se missfärgningar på hennes mage. Jag kan också känna att det luktar konstigt om henne.

Jag vet inte var jag får kraften ifrån men med en hand lyfter jag min dotter och med den andra lyfter jag bort snaran från hennes hals. På något oförklarligt vis lyckas jag få ner henne utan att pallan välter. När jag bär henne känns det som om något försvinner från mig. Som om min själ lämnar kroppen och svävar bredvid mig där jag går. När jag passerar hallspegeln känner jag inte igen mig. Det är inte min spegelbild utan en bild av en pappa som gått sönder.

Jag hör att någon är på väg ner i källaren och återfår sinnesnärvaron. Jag ligger kvar och kan höra snyftningar.

”Skulle ni inte visa det för mig?”

Jag tittar upp.

Det är William.

I handen har han brevet.

Jag tittar på honom men vet inte vad jag ska svara.

”För helvete, kan du svara?”

Jag sätter mig upp.

”Naturligtvis skulle vi visa det för dig men vi bestämde oss för att vänta några dagar.”

William skakar på huvudet och rusar upp från källartrappan. Jag går efter honom.

När jag kommer upp står han på översta trappsteget och väntar på mig.

”Det är ta mig fan ditt fel att hon är död. Du skulle aldrig ha lämnat henne ensam.”

Jag vet inte vad jag ska säga.

”Hur många gånger har inte Elisabeth Asplund Svensson sagt till oss att vi inte skulle lämna henne ensam?”

Marie och hennes pappa möter upp.

”Lugna dig”, säger Marie och lägger armarna om sin son.

William brister ut i gråt.

Kapitel 28

augusti 2018

Jag har suttit tyst en bra stund efter samtalet med Elin och tänkt på hennes ord. Att min dotter såg äldre ut och var smickrad över att en kille som såg bra ut förföljde henne. Att i kärleken finns inga åldershinder.

Jag ångrar att jag ringde Elin. I stället skulle jag ha frågat William. Det skiljer bara ett år mellan honom och den jag misstänker kan vara förövaren och både han och William gick på samma skola, den skola som Isabel också gick på. Ändå är det inte säkert att William och han känner varandra. Det finns också en risk med att fråga William eftersom han då kanske börjar ana något. Han saknar sin syster och är arg.

Marie har berättat att han hamnat i slagsmål två gånger de senaste tre månaderna. Och han som aldrig tidigare slagits. Skulle han då börja misstänka något och lista ut att den som gick i årskursen under honom är den troliga förövaren skulle han tvivelsutan skada honom. Och om William åkte i fängelse skulle jag aldrig förlåta mig själv.

Jag bestämmer mig ändå för att ringa William. Naturligtvis ska jag inte nämna något till honom om vad Elin berättade.

”Hej, William.”

”Hej!”

”Du sover väl inte?” säger jag och tittar på klockan.

”Nej, inte redan.”

”Vad gör du?”

”Inget. Jag har precis kommit hem.”

”Okej”, säger jag. ”Vad har du gjort i dag?”

”Jag och en kompis har varit uppe i stan. Det är ju festival.”

”Okej”, säger jag. ”Är mamma där?”

”Nej, hon är med mormor och morfar någonstans.”

”Du vet inte när de kommer hem?”

”Hon brukar komma nu vid niotiden. De har säkert varit på kyrkogården.”

”Okej. Du har väl ätit?”

”Ja. Vi kåkade langos.”

Maries föräldrar bor på Jägersrovägen, drygt en kilometer från kyrkogården där Isabel är begravd.

”Jag undrar lite över något och tänkte att du kanske vet.”

”Okej. Vad skulle det vara?”

”När du gick i nian minns du om där var någon av högstadieläverna som var extra jobbig?”

”Extra jobbig?”

”Ja, utöver det vanliga.”

”Hur menar du?”

”Om det fanns något utpräglat rötägg.”

”Det fanns några idioter när jag gick i nian. En från parallellklassen. Men också några av de yngre.”

”Sjuor eller åttor?”

”Varför undrar du?”

”Inget speciellt”, säger jag. ”Tänker mest på om det kanske var någon från din gamla skola som Isabel råkade ut för.”

Några sekunders tystnad.

”Det tror jag inte. Det var väl någon av blattarna som hänger i stan.”

William har tidigare aldrig haft rasistisk och främlingsfientlig attityd.

”Men det fanns väl invandrare på er skola också?”

”Inte så många. När jag gick i nian var det bara en i parallellklassen. Han kom från Syrien. Han var kaxig men inte bråkig.”

”Men de i sjuan och åttan?”

”De enda jag minns var två från åttan eftersom de alltid höll ihop och tränade på gym. Tror de kom från Afghanistan.”

”Du minns inte deras namn?”

”Nej, men jag minns att de alltid jagade tjejer. Oftast yngre.”

”Okej. Hur yngre?”

”De sprang efter tjejerna från sjuan.”

”Säkert att du inte minns vad killarna hette?”

”Tyvärr. Jag minns bara att båda var hazarer. Jo förresten, den ene hette nog Timur.”

”Hazarer?”

”Ja, shiamuslimer. De flesta i Afghanistan är ju sunni.”

”Timur. Du minns inte det andra namnet?”

”Zur, nej Nur var det nog.”

”Nur?”

”Tror du att det kan vara någon av dem?”

”Nej”, säger jag. ”Men man kan alltid fråga om de sett eller hört något.”

”Hur ska du kontakta dem?”

”Jag vet inte om jag ska kontakta dem.”

”Det är bättre du släpper det och låter polisen sköta det.”

”Ja”, säger jag. ”Det får nog bli så.”

Kapitel 29

december 2017

I dag är det nyårsafton. Nio dagar har gått och jag är fortfarande i ett enda töcken. I övermorgon ska jag och Marie kontakta en mäklare. Vi har bestämt oss för att sälja huset.

Jag sitter i köket med laptopen och kan läsa att när man dött så går kroppen igenom olika stadier. Första tecknet är att magen blir missfärgad och börjar lukta eftersom enzymer och bakterier bryter ner proteinet och bildar svavelväte. Hur förändringen av kroppen ter sig beror på vilken miljö den döda befinner sig i. Om det är i rumstemperatur brukar det inte märkas någon förändring under det första dygnet. När döden inträtt sjunker blodet i kroppen och fyller blodkärlen i kroppens lägst belägna delar och det bildas likfläckar. När det kommer till likstelhet uppstår den runt två timmar efter att döden inträtt. Kroppen blir hård och stel och fingrarna böjer sig.

Nu under vintern har vi bara åtta tio plusgrader i vårt garage så jag förstår att det var därför som Isabels mage blev missfärgad så fort, och att svavellukten kom av att enzymer och bakterier var i full färd med att bryta ner proteinet i kroppen.

Bara tanken på att min dotter luktat svavel får mig illamående. Som ett betydelselöst föremål som legat allt för länge i något fuktigt förvaringsutrymme. De första dagarna kräktes jag flera gånger om dagen när jag tänkte på det men i går bestämde jag mig för att det inte kunde fortsätta. Jag har haft huvudvärk varje dag sedan Isabel lämnade oss. Elisabeth Asplund Svensson har sagt att huvudvärken beror på min bristande aptit och på all den energi jag förspiller vid gråtattackerna. Ibland gråter jag så mycket att jag tappar andan.

I dag ska familjen samlas hos mina svärföräldrar men jag har sagt att jag inte orkar. Först var det bestämt att de skulle ha en stor tillställning och bjuda på en storslagen nyårssupé men allt är inställt

och det är bara de närmaste som kommer att vara där. Marie har inga syskon. Inte jag heller. Och mina föräldrar är inte i livet längre och hade heller inga syskon. Däremot har Marie två mostrar och de är fullt införstådda med att det inte kommer att bli något nyårsfirande.

Jag har inte druckit starksprit på flera år men känner att jag måste bedöva smärtan. Jag går och hämtar konjaken som länge stått orörd i barskåpet. Även om jag är införstådd med att smärtan lär infinna sig igen när jag nyktrat till har jag bestämt mig för att tömma flaskan.

Det ringer i min mobil. Jag ställer flaskan på köksbordet och tar mobilen.

”Ja”, säger jag.

Några sekunder går men det är tyst.

”Hallå, Peter här.”

Jag kan höra tunga andhämtningar.

”Vem är det?”

Fortfarande andhämtningar.

”Är det du William?”

Klick.

Jag lägger mobilen på bordet, tar ett glas ur skåpet och fyller det upp till brädden med konjak. Om jag tömmer flaskan tillsammans med några kartor Ipren så finns det hopp om att hjärtat slutar att slå.

Kapitel 30

januari 2018

Vår älskade dotter begravdes i går i S:t Knuts Kapell på Östra Kyrkogården i Malmö i kretsen av de allra närmaste. Begravningsakten tog en halvtimme och William, jag och min hustru försökte så gott vi kunde att hålla oss lugna.

Bara för några dagar sedan trodde jag att jag fått uppleva det värsta i livet som förälder. Det var när jag höll Isabels döda kropp i famnen och timmen efter när de två sjukvårdarna lade henne i en tjock plastsäck som förslöts med en dragkedja.

Men trots att jag på begravningen i går var fullproppad med lugnande tabletter bröt jag ihop. Maries ena moster är pensionerad sjuksköterska och upptäckte att jag tagit något men hon sade inget till Marie eller till sin syster. I stället kramade hon mig och tog mig avsides och frågade vad jag hade tagit för något.

Det är tjugonio dagar sedan jag fann Isabel i garaget och under denna tid har jag rasat i vikt. Jag vet att jag slarvat med maten men det finns ingen aptit längre. Livsglädjen är borta. Jag vet inte om jag nu i efterhand har förskjutit det, eller rentav inbillat mig, men i ögonblicket jag lyfte bort snaran från min dotters hals var det som om något lämnade hennes kropp.

Efter begravningen sade Marie att vi skulle börja packa så fort vi kom hem men nu är det lördag kväll och jag har inte börjat än. Den 15 februari ska vi vara härifrån och vi har massvis med saker.

Hela dagen har jag legat i sängen. Framför mig har jag sett när kistan sänks ner i jorden och varje gång är det som en scen tagen ur ett *Arkiv X*-avsnitt. I ren förtvivlan har jag börjat tänka på att skaffa ett barn. Jag förstår att mina tankar är irrationella men jag vill inte leva ett liv utan.

Marie har fyllt fyrtioett och ska vi försöka oss på att skaffa barn är det i elfte timmen. Å andra sidan är hon säkert inte intresserad av att börja planera för barn när vår dotter nyligen dött. Dessutom har hon William.

Det ringer.

Jag tar mobilen från nattduksbordet.

”Ja”, säger jag.

”Klarar du dig i natt?”

”Ja.”

”Vi sover här.”

”Okej.”

”Är det säkert att du klarar dig?”

”Vad kan bli värre än det redan är?”

”Jag ringer i morgon bitti.”

”Okej”, säger jag. ”Tack för att du ringde.”

Kapitel 31

augusti 2018

Trots att klockan är kvart i elva på kvällen är värmen fortfarande tryckande. Inuti huvudet kan jag klart och tydligt höra Williams ord: Han kände inte någon av dem men de jagade alltid tjejer.

När jag tänker på Elins ord att Isabel såg äldre ut förstår jag att min dotter säkert kunde bli tagen för att vara en sjundeklassare fastän hon bara gick i femman. Ändå har jag svårt att förstå att min dotter skulle ha varit stolt över att en fyra år äldre kille förföljde henne. Och även om det mot förmodan skulle ha varit så kan jag inte vara helt säker på att det är han som är förövaren. Men jag har bestämt mig. I morgon ska jag avsätta hela dagen till att fundera över hur jag ska gå tillväga.

Det har varit en händelserik dag. Från att ha saknat modet att skjuta mig själv till samtalen med Elin och William och nu stå på balkongen och känna något slags lugn. Kanske lugnet är för att jag bestämt mig.

Jag går in från balkongen och vidare till badrummet för att hämta pistolen. Att hålla i den känns inte konstigt längre.

Jag går ut i köket.

Drar ut kökslådan.

Jag lyfter på diskhandduken och lägger ner pistolen bredvid brevet. Jag har förstått att jag gör detta för att vänja mig. Ju fler gånger jag tittar på pistolen, lyfter upp den och håller i den, desto enklare blir det att använda den.

Att släcka en annan människas liv ska vara något av det svåraste som finns. Dessutom – att göra det öga mot öga och se rädslan i ögonen på den man har i avsikt att släcka livet på är det få som klarar av.

När man sedan kramar avtryckaren och ser kulan försvinna in i bröstet förstår man att det är nu man sällat sig till skaran mördare och kan vänta sig tillbringa resten av livet bakom lås och bom. Men även om jag skulle klara att skjuta en människa skulle det tära på mitt psyke efter en tid. Ändå har jag bestämt mig.

Jag knäpper på laptopen. Förstår att bästa stället att skjuta någon, man har för avsikt att döda, är i hjärtat. Men för en amatör som jag – som aldrig någonsin avlossat ett skott – är det mindre troligt att jag ska träffa rätt.

Jag bestämmer mig för att gå till sängs. I morgon ska jag försöka ta reda på var förövaren bor.

Kapitel 32

augusti 2018

I dag är det söndag och jag har varit uppe några timmar och googlat adresser. Jag har fått i mig två knäckebröd, ett glas juice och en kaffe och har precis kommit ut från duschen. Jag känner mig pigg och utvilad. Det är första natten sedan jag fann Isabel i garaget som jag har kunnat sova en hel natt.

För fem dagar sedan skulle Isabel ha fyllt sexton och i nästa vecka skulle hon ha börjat gymnasiet. Hon pratade om att hon skulle söka till en linje med internationell inriktning. Både jag och Marie förstod ganska tidigt att vår dotter var något utöver det vanliga. Redan i de första årskurserna visade Isabel upp god koncentrationsförmåga och det fanns en oförliknelig kunskapsörst i henne. När hon kom upp i klasserna visade hon större verbalitet än sina jämnåriga. Hon hade lätt för språk och matematik och fick höga betyg i samtliga ämnen. Men vår dotter var mycket mer än så. Isabel behandlade alla lika oavsett nationalitet och hade aldrig förutfattade meningar. När hon började högstadiet pratade jag och hennes mamma om det. Det var nästan för bra för att vara sant. Åren gick och vi började så smått tro på att vi satt ett mirakel till världen.

Jag tittar på skärmen. Det finns bara tjuugoått personer med det namnet i Sverige. Jag vet inte hans efternamn men Isabel var fyra år yngre, vilket betyder att han måste vara född 1998. Det och förnamnet är allt jag har att gå på. Att det skulle finnas fler än en handfull i Malmö som är födda det året och med det namnet är mindre tänkbart.

Jag sträcker mig efter badlakanet. Om det skulle visa sig vara rätt person bor denne inte längre hos sina föräldrar. Den person som överensstämmer med födelseåret och fyller tjuugo om fyrtionio dagar är boende på Augustenborgsgatan 23 A i Malmö och har efternamnet Haddad.

Jag stänger laptopen och inser hur fördomsfull jag blivit eftersom jag säkert skulle ha tvivlat om jag funnit en mantalsskriven Timur Haddad, född 1998, i de mer förnäma kvarteren i Malmö. Varför vet jag inte men något säger mig att han under skoltiden bodde tillsammans med sina föräldrar på mindre ansedda Kroksbäck.

Jag lutar mig tillbaka och torkar håret. Funderar. Det finns två telefonnummer. Jag hoppas att något av dem är aktuellt.

Först tänkte jag köra till Augustenborg och sitta i bilen och vänta tills han dök upp men jag vet inte hur han ser ut och bestämmer mig för att köpa ett kontantkort i stället och prova att ringa.

Vad jag ska säga till honom har jag inte bestämt men jag ska försöka få fram så mycket information jag bara kan. Att få honom att avslöja något som bara jag, polisen och läkarna känner till om våldtäkten.

Min telefon ringer.

”Ja”, säger jag och lägger ner badlakanet.

”Hur är det med dig?”

”Okej.”

”Vill du komma och äta middag med oss?”

”Jag orkar inte i dag.”

”Mina föräldrar är inte hemma så det blir bara du, jag och William.”

”Tack”, säger jag. ”Men jag har inte orken.”

”Har du inte kunnat sova i natt heller?”

”Nej”, säger jag fastän jag sovit bra.

”Du måste gå till en läkare som kan skriva ut något så du får sova.”

”Var är dina föräldrar?”

”De skulle köra till kyrkogården. Sedan till pappas före detta arbetskamrat i Landskrona.”

”Vi får ta det en annan dag, Marie.”

”Hur är det med dig annars?”

”Det vet du”, säger jag.

”Har du funderat något på att gå tillbaka till jobbet?”

”Jag är inte välkommen.”

”Men du har ju läkarintyg.”

”Jag vill inte dit mer.”

”Men hur ska du kunna försörja dig?”

”När sjukskrivningen går ut har jag rätt till a-kassa.”

”Okej. Du får ringa om du ångrar dig. Jag sätter igång med maten om en timmes tid.”

Jag lägger mobilen på bordet.

Kapitel 33

augusti 2018

Det har blivit kväll. Jag sitter på toan med nedfällt lock. I ena handen har jag min mobil. I den andra lappen.

Tidigare i dag cyklade jag ner till Mobila och köpte ett kontantkort på Clas Ohlson. Jag vet inte hur det fungerar med startpaketen eftersom allt i dag är digitaliserat. Säkert har leverantörerna full koll på vilka butiker som får vad. Jag tänker på simkortens respektive nummer. Och det var därför jag var noga med att betala kontant.

Jag har tagit fram min gamla mobil, laddat batteriet och satt i simkortet. De frågor jag skrivit ner på lappen ska förhoppningsvis få honom att avslöja om han befann sig i Pildammsparken den ödesdigra kvällen för ett år sedan.

Jag slår numret.

Sekunder går.

Samtalet kopplas fram och jag hör att någon svarar.

”Är det Timur?” säger jag när jag förstår att personen inte kommer att inleda med sitt namn.

Fortfarande tyst.

”Är det någon där?” säger jag.

”Vem är du?” säger rösten.

Jag känner nervositeten men försöker hålla mig lugn.

”Kanske är det fel Timur?” säger jag.

”Det finns många Timur.”

”Finns det?” säger jag.

”Vad vill du Timur?”

”Är det Timur?”

”Om inte berget kommer till Timur så får Timur komma till berget.”

Jag skrattar och försöka vagga in honom i ett slags trygghet. Samtidigt förstår jag att jag inte kan följa manuset som jag skrivit ner på lappen.

”Okej”, säger jag. ”Jag har nog ringt fel. Den Timur som är vän till min träningskamrat ska ha femhundra kronor av mig för att jag har köpt hans mobil.”

Det blir tyst.

”Vem är din träningskamrat?”

”Träningskamrat och träningskamrat, vi tränar på samma gym”, säger jag. ”Jag känner honom inte så bra men jag tror han heter Zur eller så är det Nur.”

”Nur Oman?”

”Ja”, säger jag.

”Jag känner ingen Nur Oman.”

Helvete, tänker jag.

”Du låter gammal”, fortsätter han. ”Hur gammal är du?”

”Tjugonio.”

”Säljer du hasch?”

”Nej, men jag kan fixa”, säger jag utan att tänka mig för. ”Hur mycket ska du ha?”

”Vi behöver röka när vi ska knulla tjejer.”

”Det är klart”, säger jag och kan känna hur ilskan växer inom mig.

Han börjar skratta.

”Gillar du att knulla?”

”Vem gillar inte det?” säger jag och ställer mig upp. ”Nu på sommaren är det bäst på stranden.”

”Du menar knulla?” säger han och skrattar igen.

”Ja, och i parker.”

Det blir tyst igen.

”Brukar du knulla i parker och på stranden?” tillägger jag.

”Vem är du?”

”Jag är Timurs vän.”

”Har du inget namn?”

”Andreas.”

”Jag har knullat några gånger på stranden och en gång i parken men bästa stället att knulla på är i träd.”

”Träd?” säger jag och begriper att jag måste fråga mer om träd än parker eftersom det är betydligt ovanligare att ha sex i ett träd, om inte kommer han att förstå.

”Du kommer att känna dig som ett djur som fångat bytet.”

”Jag har aldrig knullat i ett träd men för mig var parken det bästa”, säger jag samtidigt som jag blundar och hoppas att han nu ska avslöja sig. ”Tjejen som jag drog in i buskarna var kåt som fan.”

”Det är hororna”, säger han.

”Hororna?”

”Ja, kåta som fan. Du kan fort se vem som är hora.”

Jag känner raseriet men också tårarna.

”Förra året försökte jag knulla en hora i parken.”

Det skär som glödheta knivar i mig och jag är nära på att kräkas av avsky.

”Var hon villig?” tvingar jag mig att fråga och sluter ögonen igen.

”Ja, men hon blev knäpp.”

Jag kan inte hålla tillbaka tårarna längre och känner hur de rinner ner för mina kinder.

”Vadå knäpp?”

”Hon bara låg där och skakade så jag drog därifrån.”

”Du våldtog henne?”

”Nej. Hon fick bara smaka.”

”Bara smaka?”

”Ja, jag stoppade kuken i munnen på henne.”

”Vänta”, säger jag och drar till mig ena handduken som hänger på kroken, knycklar ihop den och trycker den mot mobilens mikrofon för att han inte ska höra att min röst grötar sig.

Några sekunder går. Jag drar ena ärmen över mina tårfyllda ögon.

”Jag råkade slå i tån i badrumströskeln”, säger jag för att avleda honom från misstankar om att jag har någon som helst anknytning till tjejen han förgrep sig på. ”Är du kvar?”

”Ja”, säger han. ”När du har fixat ett bra hasch så ring mig igen.”

Klick.

Kapitel 34

augusti 2018

Det är mitt i natten. Ena minuten vankar jag fram och tillbaka över vardagsrumsgolvet med pistolen i handen. Nästa ligger jag i soffan i fosterställning med Isabels rosa teddybjörn och gråter.

Jag är arg på mig själv för att jag inte kunde behärska mig. Att jag gick på för hårt. Han avslöjade inte sitt namn så jag kan inte vara helt säker på att det var Timur jag pratade med. Inte heller om det var min dotter han förgrep sig på i parken. Kanske har han förgripit sig på fler i parken? Och hans mobilnummer är säkert knutet till ett kontantkort – vilket betyder att om han inte svarar nästa gång jag ringer upp honom är jag med ganska hög sannolikhet tillbaka på ruta ett.

Jag är otålig. Vill att det ska bli morgon så jag kan börja förbereda för nästa drag. Men var får jag haschet ifrån?

Jag går ut i köket och lägger pistolen i lådan. Jag tittar på brevet och känner tårarna. Men jag vill inte läsa det. Jag vill undvika att hamna i det sinnestillståndet igen. Hennes sista ord i livet har fått mig att bryta ihop så många gånger att jag är orolig för att jag inte kommer att kunna återhämta mig igen om jag läser det fler gånger. Och vekheten och blödigheten är inget jag vill ska komma fram när jag nu bestämt mig.

Jag vet inte vad jag ska ta mig till. Att sova är det inte tal om. Det enda som surrar i huvudet är var man kan få tag i hasch.

Jag tar juicen och går tillbaka in i vardagsrummet och sätter mig i soffan. Jag startar laptopen och googlar ”köpa droger i Malmö”, och en länk kommer upp att knark säljs öppet längs Parkgatan.

Jag har inte så mycket pengar. Men att få fram hur mycket några gram kostar går säkert. Svårare blir det att ta reda på hur ett fullgott hasch ska se ut och hur det ska lukta.

Att möta upp denne Timur med ett dåligt hasch skulle kunna sluta illa. Säkert går han runt med vapen på sig. Och hur ska jag övertyga honom om att jag är tjugonio år gammal?

Kapitel 35

augusti 2018

Det är måndag förmiddag och jag går Parkgatan upp. På nätet stod det att det räcker med att man går några vändor fram och tillbaka så kommer någon fram och frågar om man vill köpa.

Jag är klädd i jeans, svart och vita Vans och en t-shirt. I fickan har jag en femhundra, en tvåhundra och tre hundralappar. Dessutom låtsas jag prata i telefon så där lagom nonchalant för att inte väcka för mycket uppmärksamhet.

Jag ser att en ung mörk kille iakttar mig från andra sidan gatan och begriper att han antingen tror att jag är polis eller att jag är där för att köpa något. Jag vänder mig bort från honom men i ögonvrån kan jag se att han är på väg att korsa Parkgatan.

Jag riktar blicken uppåt och försöker se så avslappnad ut jag bara kan. Fortfarande simulerar jag mitt telefonpratande.

”Hej!” säger en röst.

Jag försöker undvika ögonkontakt. Fortfarande har jag telefonen vid örat.

”Vi hörs i kväll”, säger jag samtidigt som jag ser den mörke killen gå därifrån.

”Ursäkta!” säger jag högt.

Han stannar, vänder sig om och våra blickar möts. Han granskar mig uppifrån och ner. Jag ser att han har vidgade pupiller.

”Jag behöver lite röka?” säger jag.

Han höjer på ögonbrynen. Jag förstår att han inte vill säga vad han har ifall jag nu skulle vara polis.

”Hasch”, säger jag.

Han står ett tiotal meter ifrån mig men visar inga tecken på att komma fram. Längre ner på den sidan av trottoaren där vi står kommer en äldre dam med rullator gående.

”Om du vill ha något så följ mig”, säger han till mig. ”Håll dig femtio meter bakom.”

Därefter vänder han på klacken och går. Jag känner hur hjärtat börjar slå fortare men bestämmer mig för att gå efter. Jag förstår att han inte kan vara någon polis eftersom han på sin höjd kan vara tjugo. Men det betyder också att han kanske tänker råna mig.

Han rundar hörnet Parkgatan-Ystadsgatan. Jag håller mig på behörigt avstånd. När jag kommer ut på Ystadsgatan ser jag en svart Mercedes stå på tomgång vid trottoarkanten med främre passagerardörren öppen.

Jag går dit.

”Hoppa in”, hör jag en röst säga när jag är i höjd med bilen.

Jag tittar in och ser att det är den mörke killen. Eftersom han inte är ensam blir jag tveksam. Jag kastar en blick bakåt för att därefter öppna bakdörren och kliva in.

Vi kör i riktning mot Möllevångstorget.

”Hur mycket ska du ha?”

”Det ska vara bra grejor”, säger jag.

”Vi har det bästa”, säger killen. ”Svart afghan.”

”Vad tar ni grammet?”

”Tvåhundra. Men vi säljer inte så lite som ett gram.”

”Okej”, säger jag. ”Vad är det minsta?”

”Fem gram.”

Kapitel 36

augusti 2018

Det har blivit måndag kväll och likt de senaste dagarna vankar jag fram och tillbaka i vardagsrummet. I ena handen har jag de fem grammen inlindade i en liten bit plastfolie och i den andra min mobil. Egentligen skulle jag ha väntat tills i morgon med att ringa. Men jag har inte tålamodet.

Jag går ut i köket och lägger de fem grammen i lådan bredvid pistolen och brevet. Med mobilen i handen går jag tillbaka in i vardagsrummet. Jag trycker fram hans nummer, sätter fingret på den gröna knappen men nervositeten infinner sig och det känns som om jag ska drabbas av tunghäfta.

Jag lägger mobilen på vardagsrumsbordet och går tillbaka ut i köket, drar ut lådan och tar haschet. Om jag håller de fem grammen i handen kanske mitt samtal inte kommer att kännas lika hopdiktat.

Jag går tillbaka in i vardagsrummet, tar mobilen och trycker på den gröna knappen.

Sekunder går.

Helt dött.

Jag går fram till soffan, sätter mig och knäpper på laptopen. Jag lägger mobilen och haschet på bordet och skriver Timur Haddad, Augustenborgsgatan 23 A, Malmö.

”Helvete!” utbrister jag när jag ser att båda numren är borttagna.

Jag kan inte förstå varför jag inte skrev upp det andra numret. Jag blundar, och för min inre syn försöker jag frammana det andra numret. Jag vet att det började på 0769 och plötsligt ser jag de andra siffrorna framför mig.

Snabbt tar jag mobilen och slår numret.

När samtalet kopplas fram reser jag mig ur soffan.

”Ja”, hör jag en röst.

”Hallå”, säger jag och tar haschet från bordet. ”Det är Andreas.”

”Vem?”

Jag kan höra att det är samma röst som i går.

”Andreas”, säger jag. ”Vi pratade i går.”

”Gjorde vi?”

”Ja.”

”Vad pratade vi då om?”

Jag skrattar.

”Knulla tjejer och hasch.”

Klick.

”Vad fan!” utbrister jag och kastar de fem grammen i golvet.

Jag hinner inte lägga mobilen på bordet förrän det ringer.

”Ja”, säger jag.

”Timur här”, säger rösten.

”Vad sysslar du med?” säger jag.

Han skrattar.

”Jag måste kolla dig.”

”Okej,” säger jag. ”Men hur kollar du mig genom att ringa?”

”Det avslöjar jag inte. Vad ville du?”

”Jag har bra hasch”, säger jag. ”Svart afghan.”

Det blir tyst.

”Vad är dina avsikter?” säger han.

”Vad menar du?”

”Varför gör du detta?”

”Ingen speciell orsak”, säger jag. ”Vill du ha haschet eller inte? Jag har fem gram.”

”Okej. Vi kan ses i kväll.”

”Var?” undrar jag.

”Jag återkommer.”

Klick.

Kapitel 37

augusti 2018

Trots att han i går kväll sade att vi kan ses i kväll och att han skulle återkomma gjorde han inte det och nu är det tisdag förmiddag. Jag börjar misstänka att han driver med mig. Kanske till och med vet vem jag är.

Jag har inte sovit en blund. Hela natten har jag legat och tänkt på mitt möte med honom. Om det blir ett möte. Vilket jag börjar bli allt mer osäker på. Men chansen finns. Det som oroar mig är att han inte kommer att vara ensam utan ha med sig en vän.

Överläkare Lars Carlander sade att de inte fann några spår av sperma vilket stärker teorierna om att våldtäkten inte fullbordades. Samtidigt lade Carlander in en brasklapp. Förövaren kan ha använt kondom. Detta var något som fick mig att kolla på nätet. Det händer att förövaren trätt på en kondom innan han möter sitt offer.

Fortfarande, ett år efter händelsen, gör det ont i varje cell av min kropp när jag tänker på att min dotter blev skändad. Att det var denna händelse som fick henne att ta sitt liv.

Det tragiska är att ingen verkar kunna förstå att tanken på själva övergreppet kommer att överskuggas av smärtan att varje dag under resten av livet tvingas leva med att någon har bestulit dig på det allra heligaste – ditt inre väsen.

Jag reser mig upp ur soffan. När ångesten och avskyn sköljer över mig går det inte att sitta still. Jag rycker till när min mobil ringer. Då slår det mig att det kan bara vara en eftersom jag har bytt till det nya simkortet.

Jag tar mobilen från bordet. Bredvid ligger de fem grammen, pistolen och mina nycklar.

”Ja”, säger jag.

”Det är jag.”

”Timur?”

”Du vet vem det är eftersom du säkert bytt simkortet och det bara är jag som ringer till detta nummer.”

För en sekund får han mig förstummad.

”Jag gillar klipska killar”, säger jag och förstår att jag måste komma med något klatschigt. ”Varje vecka byter jag simkortet ifall något skulle hända. Ibland behöver man ju använda pistolen när de inte vill betala för haschet.”

Han skattar.

”Vapen är farliga”, säger han. ”Vi kan väl ses vid T-bryggans parkering?”

”Parkeringen?” upprepar jag.

”Ja.”

Eftersom vädret för omväxlings skull är disigt och temperaturen har sjunkit till tjugo grader är det en ypperlig plats. Det kommer vara folktomt.

”När kan du vara där?”

”Om tjugo minuter”, säger jag.

”Okej”, säger han.

”Men hur vet jag vem du är?” undrar jag.

”Det vet du inte men vi ska nog hitta varandra.”

Klick.

Jag kastar en blick mot fönstret. Det ser ut att bli regn. Jag tar haschet, nycklarna och pistolen och går ut i hallen och tar på mig mina sneakers. Pistolen stoppar jag i byxlinningen. Jag har ingen regnjacka så det får bli parkasen.

Kapitel 38

augusti 2018

Jag genar över Köpenhamnsvägen och i mitt huvud poppar bilder upp hur denne Timur kan tänkas se ut. Säkert är han stor och stark så jag känner att jag gjorde rätt som tog med mig pistolen.

TrampanDET går ovanligt trögt och jag kan se att jag har lite luft i framhjulet. Min Monark har många år på nacken och jag har aldrig bytt slang på den. Det blir rött ljus vid Bellevuevägen-Major Nilssonsgatan men ingen trafik så jag trampar vidare över korsningen.

Jag cyklar in i rondellen där Köpenhamnsvägen möter Erikslustvägen, fortsätter rakt fram och svänger höger på Norra Klockspelsvägen.

Vägen är enkelriktad och har formen av en böj. Innan vi fann huset på Gamlegårdsvägen bodde vi på Lorensborg och när jag, Isabel och William skulle till badstranden cyklade vi många gånger denna väg, som Isabel kallade Bananvägen.

Jag kommer ut på Vikingagatan och fortsätter ner mot Ribersborg, korsar Marietorps allé och trampar vidare in på Grönvångsgatan.

Palatsen avlöser varandra och de flotta bilarna bakom de storslagna grindarna framför de pampiga byggnaderna passeras. Jag släpper styret med ena handen och tittar upp mot de resliga granarna som sträcker sig upp mot den mörka himlen. Granar som med sina slokande grenar på något sätt verkar vilja avråda, berätta att det jag nu bestämt mig för inte är riktigt genomtänkt.

Jag cyklar över Beritta Gurrigsgatan och passerar Zlatans och Helenas gamla hus. Jag trampar vidare över den annars så trafikerade Limhamnsvägen som i dag ligger öde.

På T-bryggans parkering är det tomt sänar som på en lastbil som står vid återvinningsstationen. Chauffören är i färd med att tömma containrarna. När jag passerar lastbilen möter jag chauffören som står med sin styrningspanel på bröstet. Han nickar mot mig och jag tittar upp och ser hur containern gungar fram och tillbaka i kättingen.

Jag bestämmer mig för att ställa mig längst ner på parkeringen där ungdomarna brukar åka inlines.

Molntäcket ligger askgrått och jag förstår att himlen när som helst kommer att öppna sig. Jag sneglar mot de gröna barackerna med sina vita fönsterluckor och dörrar. På en bänk sitter en kvinna med sin hund. Hon tittar på mig. Det finns något förbarmande och liturgiskt med hennes blick. Som om hon kan se att jag är trasig.

Jag tar bort fötterna från pedalerna, sträcker på benen och lägger två fingrar på handbromsen. Jag kliver av och lägger cykeln mot de stora stenarna som är utplacerade vid skylten "Gäller ej fordon med tillstånd".

Jag tar upp min mobil och ser att det gått tolv minuter.

När jag ser en svart Mercedes ute på Limhamnsvägen svänga in noterar jag att den är av samma modell som den jag åkte med när jag köpte de fem grammen. Jag lyfter på min anorak och rättar till pistolen.

Kapitel 39

augusti 2018

Regnet vräker ner och det har börjat åska. Den svarta Mercedesen parkerade men varken haschförsäljare eller någon förövare klev ur. I stället ett medelålders par. Men de blev inte långvariga. När de nådde kiosken vände de och gick tillbaka till bilen.

Jag tittar på min mobil. Det har snart gått en halvtimme och jag är dyblöt så jag bestämmer mig för att cykla hem.

”Är det dealern, himself?”

Jag vänder mig om. En ung kille med paraply sugande på E-cigarett.

”Är det Timur?”

”Kalla mig vad du vill.”

Jag drar med handen över ansiktet för att få bort regnvattnet. Killen framför mig är halva huvudet kortare och påminner om en ung Matthew Broderick.

”Är det bara du?” säger jag och känner konstigt nog ingen avsky när jag nu står öga mot öga med förövaren.

”Väntar du fler?”

”Nej”, säger jag och lägger handen på vindskyddsjackan för att känna så tyget inte buktar ut.

”Har du något till mig där?” säger han och pekar mot mitt underliv och stoppar ner sin E-cigarett i fickan.

”Ja”, säger jag. ”Men inte där.”

Killen förvånar igen.

”Jag har fem gram av bästa kvalitet”, säger jag.

”Du sade i telefon att du var tjugonio.”

”Gjorde jag?”

Han ler.

”Du måste vara Sveriges äldsta tjugonioåring”, säger han och tar ett steg tillbaka. ”Vem fan är du?”

Jag bestämmer mig för att sluta spela dum.

”Jag är pappan till Isabel.”

”Vem fan är Isabel?”

Jag känner tårarna.

”Det är... var min dotter.”

”Och?”

”Det var henne du stoppade kuken i munnen på.”

”Jag har stoppat kuken i munnen på många men inte på din dotter.”

Jag känner avskyn.

”Du har gjort det på många”, upprepar jag och får stålsätta mig för att inte ta fram pistolen och tömma magasinet i honom. ”Hur vet du att inte en av dem var min dotter?”

”Om du är tjugonio år så kan din dotter på sin höjd vara åtta nio år gammal. De jag stoppar kuken i munnen på är alltid lovlige.”

Jag känner hatet fylla mig. Den självgode jäveln är hal som en ål.

”Hur många har du stoppat din pitt i munnen på?”

Han tar ytterligare ett steg tillbaka. Fortfarande har han ena handen i fickan så jag förstår att han har ett vapen.

”Om jag skulle räkna alla horor som jag stoppat kuken i munnen på skulle jag inte ha annat att göra om dagarna.”

Jag ser mig omkring. Det är tomt på Limhamnsvägen. Ändå vågar jag inte ta fram pistolen. Risken är att någon i Potatisåkerns ena byggnad sitter i ett fönster. Och även om de inte gör det så kommer de rusa fram när de hör knallen. Dessutom har regnet avtagit och molntäcket har börjat spricka upp.

”Jag tror bestämt att det är bäst att vi inte har några affärer ihop”, säger han och tar ytterligare några steg bakåt med handen i fickan.

Kan jag få honom längre in bakom de täta buskarna och trädet som står i full blom så är vi skymda för passerande bilar på Limhamnsvägen och för de boende i byggnaden.

”Ska du inte ha haschet då?”

”Jag tror inte att du har något. Du hade nog andra avsikter för att få mig hit. Vilka vet bara du.”

Han är nu bara några enstaka meter från trädet och den täta buskvegetationen. Min känsla är att han backar för att han ska ge sig av upp på banvallen och sedan försvinna i riktning mot Lagunen eller mot Kockums gamla varvsområde.

”Här har du!” säger jag och tar upp de fem grammen och kastar dem i riktning mot trädet och buskarna.

När han tar två steg tillbaka rusar jag fram samtidigt som jag drar fram pistolen. Jag är inte mer än två tre meter ifrån honom när skottet träffar honom i bröstet. Fortfarande håller han i paraplyet. Allt känns överkligt och jag går fram och tar paraplyet från honom. Han tittar på mig och jag placerar paraplyet framför mig för att värna mig från blodstänk.

När jag sätter pistolmynningen i pannan på honom möts våra blickar. Sekunden efter trycker jag av.

Kapitel 40

augusti 2018

En halvtimme har gått. Jag sitter och stirrar rakt fram. På bordet ligger pistolen. Den är fortfarande varm. Jag kan inte förstå vad jag gjort. Att jag utfört den mest avskyvärda handling: Jag har tagit en annan människas liv.

Jag går ut i köket, drar ut lådan och tar brevet. Det är nu jag ska läsa och känna efter om det känns bättre när förövaren inte finns kvar mer i livet.

Med en tung andhämtning sjunker jag ner på stolen.

Jag vecklar upp brevet.

”Älskade pappa och mamma”, läser jag högt för mig själv. ”Först vill jag säga förlåt för allt. Ni har varit de bästa föräldrar man någonsin kan önska sig. Jag skulle inte ha bytt ut er mot någon.”

Längre kommer jag inte. Jag vet nu att jag inte är ett dugg bättre än förövaren. Jag har sällat mig till avskum mördare.

Jag lägger ifrån mig brevet. Jag kan höra att porten därnere öppnas. Att det görs varsamt. Vilket förebådar att de är här nu för att hämta mig.

Jag tänker tillbaka på alla de lyckliga åren på Gamlegårdsvägen. Jag kan inte dra mig till minnes några ledsamma stunder. Den enda var när Isabel gick i femman och hon under gymnastiken skulle fånga en basketboll och hon tog emot den så olyckligt att hon bröt ena handleden.

Under dessa år tog jag för givet att det alltid skulle vara bekymmersfritt. Om inte saker och ting gick ens väg tyckte man i stället att man var förföljd av oturen. I dag vet jag bättre. Missöden är behövliga för att man ska kunna känna lycka.

Jag kan höra att det tisslas och tasslas i trappan utanför min dörr. Men jag sitter kvar. Om det är polisen och de tar sig in blir pistolen det första de ser eftersom den ligger på vardagsrumsbordet.

Det ringer på dörren.

Om det ska bli ett anständigt slut på allt och jag ska försöka gottgöra mig det jag gjort så går jag och öppnar och tar mitt straff. Eller så går jag ut på balkongen och kastar mig huvudstupa ner med följden att jag troligtvis bryter nacken.

Jag bestämmer mig för att öppna.

När jag passerar vardagsrummet stannar jag upp och tittar på pistolen. Ska jag ta med mig den och utsätta mig för risken att polisen skjuter mig när jag öppnar?

Jag går ut i hallen, tar ett djupt andetag och öppnar.

”Hej”, säger jag när jag ser Isabel hand i hand med honom jag sköt.

Båda ler.

”Kom in”, säger jag. ”Men varför håller ni varandras händer?”

”Vi är i himlen.”

”I himlen?”

”Ja. Vi har återförenats.”

”Återförenats?”

”Ja”, säger Isabel.

”Är du inte arg på honom?” säger jag.

”Varför skulle jag vara arg på honom?”

”Han våldtog ju dig”, säger jag.

”Det var inte han.”

Kapitel 41

augusti 2018

Det har snart gått en halvtimme sedan hallucinationen av min dotter och förövaren släppte. Huvudvärken har slagit till och jag sitter på sängkanten med huvudet i händerna.

Trots huvudvärken går min hjärna på högvarv. Signalen på dörren och hjärnspöket måste betyda något. Kanske någon däruppe vill straffa mig? Få mig att känna ännu mer avsky för mig själv än vad jag redan gör. Inte bara för att jag skjutit en människa. Jag har skjutit en oskyldig.

Jag reser mig från sängen för att gå ut i köket och hämta två Ipen. Varför tankarna kommer vet jag inte men en obehaglig känsla har infunnit sig och jag börjar fundera på var William befann sig under några timmar kvällen då Isabel och Elin var på bio. När Isabel cyklade iväg var William kvar hemma med mig och sin mamma i ungefär en timme. Sedan gav han sig tvärt iväg utan att berätta vart han skulle. Jag minns att han frågade Isabel precis innan hon skulle ge sig iväg för att möta Elin om han fick hänga med dem på bio och hon svarade med att det fick han, men då som deras butler ifall det skulle visa sig att de glömt att köpa med sig något in. Jag minns också att han svarade henne att det gjorde han så gärna. Dessutom minns jag att han erbjöd sig att vara deras cykelvakt.

Ju mer jag tänker på det desto mer inser jag att något inte stämmer. William är inte av den skämtsamma typen. Han skämtade aldrig med sin syster. Dessutom är han inte nämnd i brevet. Något han borde ha varit.

Men det är mer som är egendomligt. Jag kan inte förstå varför Marie inte ville flytta in med mig i lägenheten. Hon har visserligen sagt att hon tids nog ska göra det när jag träffar en psykolog. Vilket naturligtvis är ett ypperligt argument att använda sig av eftersom hon vet att jag aldrig haft någon tilltro till psykologer och terapeuter.

Kalla kårar vandrar längs med ryggraden när det slår mig att både hon och William har betett sig underligt sedan övergreppet. Och ju mer jag tänker på det desto mer börjar jag förstå att hon och William har andra planer.

Jag öppnar ovanskåpet, tar Ipremasken och ett glas. Jag tänker tillbaka på förra sommaren, kvällen då jag vankade fram och tillbaka i vardagsrummet i väntan på att min dotter skulle höra av sig. Williams ord den där augustikvällen. Att han kunde cykla iväg och leta efter sin syster. Som om han visste att hon inte befann sig inomhus utan utomhus. Jag minns också att han sade att Isabel och Elin kanske kommit för sent till sjuföreställningen och gått nio till elva. Nästan som om han ville vänta med att leta efter henne.

Ett år har gått så jag kan inte minnas vid vilket klockslag William kom hem men klockan måste ha varit runt nio. Möjligtvis kvart över. En tid då filmen måste ha slutat. Och att cykla från Filmstaden till Pildammarna kan på sin höjd ta tio minuter. Men även om William mot förmodan skulle ha vetat vilken väg hans syster skulle ta genom Pildammsparken och han stod och väntade på henne med en huva neddragen över ansiktet blir det ändå för snävt med tiden.

Jag vet inte om jag håller på att förlora förståndet.

Dessa tankar, att William står och väntar på sin syster med en huva neddragen för ansiktet, är mer än förryckta. Ändå kan man aldrig vara säker. Ibland har jag tyckt att han tittade konstigt på henne. Inte minst de två senaste somrarna när vi var på stranden och hon hade sin högt skurna baddräkt.

Jag har bestämt mig för att kolla upp två saker. Hur lång *Wonder Woman*-filmen är, samt den exakta tiden för när 7–9-föreställningen slutade. Vissa filmer slutar redan kvart i nio, andra nio. Om *Wonder Woman* slutade redan kvart i nio så är det högst tänkbart att Isabel nådde Pildammarna vid nio.

När det kommer till William ska jag fråga honom vem han träffade den kvällen. Men jag ska också nämna något om hans och hans mammas underliga beteende. Men först måste jag kontakta Elin igen. Fråga om de kanske gick innan filmen var slut.

Jag står kvar i köket, fyller glaset med vatten. Jag går in i vardagsrummet och hämtar mobilen. I fall Elin inte skulle svara när hon ser mitt nummer bestämmer jag mig för att ringa med det nya simkortet i.

”Hej, Elin”, säger jag så sansat jag kan.

”Hej.”

Jag kan höra att hon är avig i tonen så jag måste fatta mig kort.

”Förlåt att jag ringer dig igen men jag måste bara ha reda på när filmen *Wonder Woman* slutade, alltså vid vilket klockslag?” säger jag med modfällt tonfall för att hon inte ska lägga på luren i örat på mig.

”Var det kvart i nio eller nio?”

”Vi gick aldrig på den. Vi gick på *Annabelle 2*.”

”Varför?”

”Isabel tyckte att *Wonder Woman* var för lång.”

”Hur lång är den?”

”Nästan två och en halv timme. Dessutom var det mer eller mindre utsålt på den så vi skulle inte kunna sitta bredvid varandra.”

”Hur lång är *Annabelle 2*?”

”Den var inte lång, den slutade tio i nio.”

Kapitel 42

augusti 2018

Det har blivit kväll och jag sitter i min bil på Jägersrovägen. Det är här Maries föräldrar bor och numera också Marie och William.

Jag har uppsikt över grinden men inifrån huset kommer de inte att kunna se mig. Min bil står tvåhundra meter bort på den sidan av vägen som deras hus ligger. Dessutom står jag bakom en SUV, en Volvo XC90. För att få en bättre uppsikt över huset har jag satt mig på passagerarsätet.

På nyheterna har de sagt att en avliden man har anträffats död på Ribersborgs parkering i Malmö. Eftersom de inte har kunnat identifiera mannen ber polisen allmänheten om hjälp och har gett ett utförligt signalement om längd, vikt och hur han var klädd vid påträffandet. Jag förstår att det bara rör sig om timmar innan de tar mig, så om jag ska få någon klarhet i vad som hände den ödesmättade kvällen i Pildammsparken och som ledde till att vår dotter valde att ta sitt liv så är detta sista chansen. I samma ögonblick som polisen tar mig kommer jag att erkänna.

I mina svärföräldrars garage står en hel del kartonger sedan flytten från Gamlegårdsvägen. Mycket av innehållet ska kastas men i några av kartongerna finns Isabels saker.

Garaget är fristående från huset och det händer att Maries pappa glömmer att låsa porten. Men om den nu mot förmodan skulle vara låst finns det en dörr på baksidan och en liten chans att den nyckel som under flera år hängt i nyckelskåpet på Gamlegårdsvägen är den nyckel som hennes pappa gav oss en vinter när vi skulle låna deras skidor.

Senast jag var här och ville komma in i garaget för att se vad det var för något vi skulle slänga uppträdde Marie märkligt. Hon följde med in i garaget och under den kvarten jag var därinne lämnade hon mig inte ensam en enda gång trots att hennes pappa ropade på henne. När jag tänker på det är det

som om saker och ting ramlar på plats. Jag förstår att jag har varit alltför upptagen av sorgen och att den lilla energi jag haft har gått åt till att hålla huvudet över vattenytan. Och när jag drar mig till minnes var det Marie som hämtade hem flyttkartongerna från Jysk när vi sålt huset och William och hon som packade ner Isabels saker. Efteråt surrade de kartongerna med silvertejp. Kanske var det dessa kartonger Marie ville hindra mig från att jag skulle bryta plomberingen på och börja rota i när jag var här senast.

Jag öppnar handskfacket, tar nyckeln och stoppar den i bröstfickan. Hela tiden har jag trott att jag haft utomordentligt god kontakt med mitt innersta men inser hur mycket jag undertryckt för att klara dagarna. Och när traumat börjar bli hanterligt kommer de rationella tankarna: Att William kanske haft något med våldtäkten att göra. Detta stärks också av att Isabel inte ville ge något signalement på gärningsmannen.

Jag måste komma in i garaget för att undersöka de kartonger som innehåller Isabels saker. Men med tanke på att William brukar komma från gymmet vid denna tidpunkt och att han ska till körskolan tidigt i morgon bestämmer jag mig för att vänta några minuter till för att få möjligheten att först prata med honom.

Innan jag lämnade lägenheten kollade jag upp hur lång filmen *Annabelle 2* var. Filmen är 109 minuter. Det som förundrar är att det är en skräckfilm. Isabel tyckte varken om thrillers eller skräckisar.

Jag tittar upp mot himlen. I snart en timme har jag suttit i bilen och det börjar skymma så jag bestämmer mig för att det är dags. Det kan ju vara så att William redan är hemma.

Kapitel 43

augusti 2018

Det har blivit mörkt och jag står i trädgården intill garagets gavelvägg. Garageporten var låst, men det finns en chans till.

Jag tar upp nyckeln.

Inifrån huset kan de inte se mig eftersom det enda fönstret på gaveln är toalettens och det är ett råglasfönster som det inte går att se ut genom. Men ytterdörren är på gaveln och därifrån kan man se om någon står här.

För min inre syn kommer minnesbilden av rädslan i hans ögon när jag trycker pistolen mot hans panna. Och fantasiföret när det ringer på dörren och jag öppnar och ser Isabel hand i hand med honom. Bilder, tillsammans med bilderna av min dotter när jag fann henne i parken och i garaget, som varje dag kommer att finnas där.

Jag får in nyckeln i låset, men den passar inte.

Plötsligt hör jag röster inifrån huset. Jag sätter mig på huk bakom oljefatet som står intill garagegaveln och fungerar som uppsamlingsbehållare för regnvatten. När rösterna blir starkare kan jag tyda att det är Marie och William och att de nu befinner sig i hallen.

Dörren öppnas men utebelysningen tänds inte. Inte heller lyser det upp något härute från hallbelysningen. Jag hör att någon kommer ut och att dörren stängs men om det är Marie och William kan jag inte avgöra eftersom inget sägs. Det börjar värka i ländryggen och låren och jag kan höra att de bara är någon enstaka meter ifrån mig. Jag kan känna Maries parfymdoft. Vem den andre är har jag ingen aning om. Det kan vara Maries pappa.

En nyckel förs in i låset och garagedörren öppnas. Det är fortfarande tyst. Dörren stängs och jag andas ut. Det bränner i ljumskarna så jag tar stöd med ena handen mot oljefatet för att resa mig.

Jag lägger örat mot dörren och kan höra Williams röst. Det låter som de är i färd med att sprätta upp kartonger.

Jag drar upp dörren.

”Vad letar ni efter?” säger jag och stirrar på William som håller en flaska rakvatten i handen.

”Herregud vad du skräms, Peter!” säger Marie som står med ena handen i en av de kartonger som är surrade med silvertejp. ”Varför svarar du inte när jag ringer?”

”Vad letar ni efter?” säger jag igen.

”Inget speciellt”, säger Marie. ”Vi skulle bara se om vi kunde hitta Isabels dagbok. Men vad gör du här så här sent?”

Jag vet inte om det är som jag inbillar mig men jag tycker att William tittar underligt på mig samtidigt som han försöker gömma sin hand med rakvattnet bakom ryggen.

”Jag skulle bara fråga William en sak”, säger jag.

Marie tittar på sin son.

”Vad är det nu då?”

”Jag vill bara fråga honom var han befann sig kvällen då Isabel och Elin var på bio.”

”Vad pratar du om?” säger Marie och tittar på mig, sedan på William.

”När Isabel cyklade iväg var du kvar därhemma i en timme sedan gav du dig iväg”, säger jag och tittar på William.

”Vad menar du, Peter?” säger Marie.

”Jag menar inget utan vill bara höra vart William cyklade”, säger jag och vänder blicken mot William.

”Och sedan kom du tillbaka vid niotiden, ja jag tror att klockan var kvart över nio.”

”Vad är det du antyder, Peter!” halvskriker Marie och kommer emot mig. ”Tror du att William har något med våldtäkten att göra?”

William står tyst.

”Och när jag var här senast och ville komma in i garaget verkade det som om du inte ville ha mig härinne”, säger jag och tittar på Marie. ”Då slog det mig att när vi flyttade var det du och William som packade ner alla Isabels saker och sedan surrade ni kartongerna noga med silvertejp.”

”Ja” säger Marie. ”Och de är fortfarande surrade med silvertejp.”

”Varför?”

”Varför de fortfarande är surrade?” säger Marie och skakar på huvudet. ”Har du mist förståndet?”

”Nej”, säger jag. ”Varför var det så noga med att surra dem med silvertejp?”

”För att det var det enda tejp vi hade. Tejp som du köpt för flera år sedan.”

Jag tittar på William.

”Kan du svara på vem du träffade dagen då din syster blev våldtagen?”

”Jag träffade ingen. Jag cyklade bara upp en vända i centrum för att det var så fint väder. Du själv då? När jag kom hem var du inte där.”

Jag känner tårarna komma.

”Jag har skjutit honom”, utbrister jag och tar mig för huvudet.

”Vad säger du!” säger Marie och tar min hand. ”Vem har du skjutit?”

”Isabels föröväre”, säger jag och sjunker ihop på golvet.

Marie släpper min hand.

”Vet du vem som förgrep sig på vår dotter?”

”Nej”, säger jag.

”Vem har du skjutit?” säger Marie igen och tittar på William. ”Hjälp mig att få upp honom.”

”Den som jag tror våldtog Isabel.”

”Ja men herregud då måste du gå till polisen”, säger Marie och tar mig under armen och hjälper mig upp.

”Det är för sent”, säger jag och tar stöd mot Williams axel.

”För sent?” säger Marie.

”Han är död. Jag sköt honom i huvudet.”

Kapitel 44

augusti 2018

Levnadslotten som Gud tilldelat mig och min familj har gjort mig till samhällets värsta avskum. Jag har tagit en annans liv. Jag är en mördare. Och det finns inget som kan ändra på det. Kanske är det dags att släppa taget. Att förlika sig med Guds plan och försonas med sitt öde.

Jag sitter i bilen på väg mot Inre Ringvägen. Klockan har blivit halv tolv. Jag lovade Marie och William att jag skulle överlämna mig till polisen – men det kommer jag inte att göra. Samtidigt är jag övertygad om att Marie ringt polisen. Att första polisbil jag möter kommer att stoppa mig.

Jag kör Ystadvägen ut, passerar Kinnarps och svänger höger ner på Inre Ringvägen. Det blev inga svar i garaget så jag vet fortfarande inte om William är inblandad i övergreppet. Vad jag förstår är detta också är en del i Guds plan, och jag börjar begripa att Skaparen har för mig valt den mest ohyggliga av ödets vägar. Det räcker inte med att någon förgrep sig på min dotter och att hon ådrog sig sådana allvarliga mentala skador att hon valde att avsluta sitt liv utan jag ska heller aldrig få veta vem förövaren är. Men Williams ord ekar i mitt huvud: ”Du själv då? När jag kom hem var du inte där”.

Jag vet inte om jag håller på att bli galen men jag kan inte minnas att jag lämnade huset två gånger, bara en gång – vid halv tolv – när jag cyklade iväg för att leta efter Isabel. Men när jag lämnade garaget för en stund sedan följde Marie med mig till bilen. Hon vidhöll att jag försvann ut en liten stund efter att William kommit hem vid niotiden.

Jag vet inte vad jag ska tro. Vad jag däremot vet är att Isabel hela tiden finns hos mig. Och bilderna av henne är så klara och tydliga. En blick i backspeglarna och hon är där. När jag kommer ut i köket sitter hon där i sin morgonrock med sin yoghurt. Tittar jag bort mot balkongen står hon där och lufttorkar sitt långa mörka hår. Till och med när jag ser på teve sitter hon där bredvid mig i soffan.

Jag fortsätter rakt fram i rondellen vid Trafikplats Söderkulla. Marie ville följa med mig till polisen men jag vågade inte låta henne åka med. Jag litat inte längre på mig själv. Det är kaos i mitt huvud och bilden när jag sätter pistolen i pannan på honom rullas upp gång på gång. Jag begriper att bilden kommer att följa mig livet ut. Hur jag kallblodigt skjuter en ung kille i huvudet som kanske inte har ett dugg med övergreppet att göra. De okontrollerbara aggressionerna i kombination med likgiltigheten inför de konsekvenser som mina handlingar har ställt till med måste få ett stopp.

Jag passerar Emporia Shopping Center och kör rakt fram i rondellen och kommer in på Annetorpsvägen. I snart ett halvår har jag suttit i lägenheten utan någon som helst fysisk aktivitet och umgänge. De enda som fått min odelade uppmärksamhet är de kuttrande duvorna på balkongräcket. Kanske bidrar ensamheten till mina hjärnspöken.

Jag fortsätter på Annetorpsvägen. När jag närmar mig nästa rondell ser jag att en polisbil svänger in. Jag hoppas att den svänger höger i rondellen men den fortsätter runt och jag förstår att den kommer svänga vänster och vi kommer att mötas.

Jag rätar på ryggen, lyfter blicken och sänker farten.

När jag är i jämnhöjd med polisbilen kan jag i ögonvrån se att den ena polisen tittar in i min bil. Jag fortsätter rakt fram i rondellen och kan se i backspeglarna hur bromsljusen lyser till på polisbilen. Sekunden efter gör den en rundpall.

Jag bestämmer mig för att öka farten. I ytterspeglarna ser jag att blåljusen slås på. Så här dags är det sporadiskt med trafik så jag ökar farten ytterligare och hör nu sirenerna.

I svängen ner mot Kalkbrottsgatan är det rött ljus men korsningen ligger öde så jag tar vänster ner på Kalkbrottsgatan. Jag förstår att mitt liv är slut så det är bara till att trycka gasen i botten. Men det var inte i dag mitt liv tog slut. Det tog slut den 22 december.

På höger sida har jag Hammars Park men jag ska en bra bit ner förbi Limhamns kalkbrott innan jag ska höger.

Kalkbrottsgatan ligger öde så jag ökar farten och ser att jag är uppe i hundra. Jag håller mig i mitten av gatan för att polisbil inte ska kunna komma upp bredvid. Hela tiden växlar jag mellan att titta i ytterspeglarna samtidigt som jag håller koll framåt.

Jag passerar kalkbrottet, växlar ner och svänger höger in på Utsiktsvägen. Jag vet nu att jag inte kan bli stoppad av någon mötande polisbil eftersom vägen är återvändsgränd.

Jag har kört denna sträcka många gånger tidigare och vet att den är knappt två kilometer lång så polisbil kommer inte heller att hinna upp mig. Jag kommer in i ett slags översinnligt tillstånd och kan känna att Isabel sitter i baksätet. Det ger mig mod.

Jag sänker farten när jag ser Luftkastellet. Jag svänger vänster och vet att det bara rör sig om sekunder. Nedräkningen börjar... 5, 4, 3, 2, 1 och tvärt vrider jag på ratten. Jag tittar i backspeglarna och där bak sitter Isabel.

När bilens framvagn är över kanten släpper jag ratten, sträcker bak min arm och sluter ögonen.

När jag känner Isabels varma hand i min blir jag äntligen lugn.